

ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับเกม

ตำแหน่งของตัวละครต่างๆ

- แครี ตัวละครที่เน้นโจมตีทางกายภาพ ตีแรง ตีเร็ว แต่เลือดน้อย ตัวบาง โดนล้งได้ง่าย ส่วนมากจะเน้นโจมตีจากระยะกลางและระยะไกล
- แทงค์ ตัวละครที่ไม่เน้นการทำดาเมจ แต่ค่าเลือดและพลังป้องกันสูง
- ไฟต์เตอร์ ตัวละครที่มีพลังโจมตีและพลังป้องกันอยู่ในระดับปานกลาง
- เมจ ตัวละครที่โจมตีด้วยเวทย์ได้อย่างรุนแรง แต่พลังโจมตีทางกายภาพต่ำ เลือดน้อย ตัวบาง โดนล้งได้ง่ายเหมือนกับแครี ส่วนมากเน้นโจมตีจากระยะกลางและระยะไกลเช่นกัน
- แอสซาซิน ตัวละครที่ใช้ล้งแครีและเมจ จุดเด่นคือสกิลส่วนใหญ่เน้นการเคลื่อนตัวอย่างว่องไว ทั้งยังโจมตีได้อย่างรวดเร็วเช่นกัน แต่ว่าแอสซาซินเป็นตำแหน่งที่ค่อนข้างเล่นยาก และจำเป็น

ต้องใช้สติในการโยกย้ายเคลื่อนที่ ค่อนข้างเป็นที่นิยมเล่นเช่นกัน แต่คนที่เล่นเป็นและชำนาญในตัวละครนั้น ๆ จะโดดเด่น

- ซัปพอร์ต เป็นตำแหน่งที่คนไม่ค่อยหยิบมาเล่น เพราะส่วนใหญ่ไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากวิ่งตามเพื่อน พลังโจมตีทั้งเวทย์หรือกายภาพต่ำ ส่วนมากสกิลของตัวซัปพอร์ตจะเน้นติดสถานะสโลว์หรือสตันต์ เพื่อเปิดโอกาสให้เพื่อนในทีมระหว่างไฟต์หรือยื้อเวลาหนี

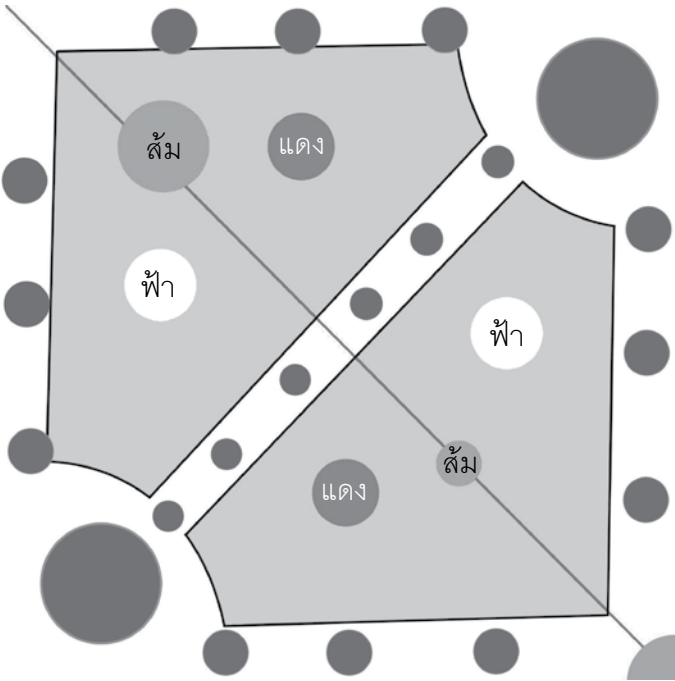
- มานา เป็นเหมือนเงินที่ไวจ่ายเพื่อซื้อไอเท็ม เราจ่ายมานาเพื่อใช้สกิล พอมานาหมดก็จะใช้สกิลต่าง ๆ ไม่ได้ การเพิ่มมานามีอยู่สองแบบ แบบแรกคือใช้บัฟริมานา และแบบที่สองกลับไปริมานาที่บ่อเกิด

- สกิล คือกระบวนการเฉพาะตัวของแต่ละตัวละคร โดยจะมีทั้งหมดสามสกิลคือ สกิลหนึ่ง สกิลสอง และสกิลสาม (สกิลนี้เรียกกันว่าอัลติเมจ หรือทำไม้ตายสุดท้าย) นอกเหนือจากการโจมตีด้วยสกิลแล้ว ยังมีการโจมตีแบบปกติ (ไม่เสียมานา แต่โจมตีด้วยพลังที่น้อยกว่า)

- สกิน คือชุดหรือเครื่องแต่งกายของตัวละคร

- เซตไอเท็ม คืออุปกรณ์เสริมที่ช่วยเพิ่มความสามารถด้านต่าง ๆ ให้แก่ตัวละครที่เราเลือกหยิบมาเล่น มีทั้งเพิ่มความเร็วในการวิ่ง เพิ่มพลังเวทย์ เพิ่มเกราะ เพิ่มอัตราการโจมตีให้แรงขึ้น

แผนที่ในเกม

ในแมพเกมจะมีทั้งหมดสามเลนตามรูปภาพด้านบน โดยแต่ละเลนจะประกอบด้วยป้อมสามป้อม (จุดสีเทา) เพื่อป้องกันฐานหลัก (จุดสีเทาใหญ่) ได้แก่ เลนบน เลนกลาง และเลนล่าง และตรงกลางของแมพก็จะมีเส้นแบ่งเขตของสองฝ่ายด้วย

นอกจากนี้ ในแต่ละป้อมยังสามารถโจมตีศัตรูทั้งหมดที่ล้ำเส้นเข้ามาในอาณาเขต โดยป้อมจะถูกเซตระบบขึ้นมาให้โจมตีครีปหรือตัวละครใด ๆ ก็ตามที่บุกรุกเข้ามาเป็นตัวแรก เช่น หากแทงค์วิ่ง

เข้าไปในป้อมฝ่ายศัตรูก่อน ตามด้วยเมจ แครี ป้อมก็จะทำการโจมตีแทงค์ที่วิ่งเข้ามาในอาณาเขตของมันก่อน

ครีปคือบอตหุ่นยนต์ตัวเล็ก ๆ ที่ถูกปล่อยออกมาจากฐานหลัก แล้วเดินไปยังเลนทั้งสาม เขามีหน้าที่เหมือนหน่วยบุกทะลวง คือเป็นด่านหน้าในการฝ่าเข้าไปในป้อมฝ่ายศัตรู เพื่อให้เราสามารถโจมตีป้อมได้โดยไม่ถูกป้อมโจมตีกลับ นอกจากนี้ครีปยังสามารถโจมตีได้ทั้งป้อมและตัวละคร แต่พลังโจมตีค่อนข้างน้อย ไปจนถึงน้อยมากที่สุด

ในระหว่างเลนทั้งสามจะมีป่ากันอยู่ โดยในป่าก็จะมีมอนสเตอร์ให้เข้าไปตีเพื่อเก็บเงินได้

ตำแหน่งตัวละครที่เหมาะสมในการเล่นช่วงต้นเกม

เลนบน - ตัวไฟต์เตอร์หรือแทงค์ ความพิเศษของไฟต์เตอร์หรือแทงค์คือมีค่า HP (เลือด) และป้องกันอยู่ในระดับปานกลางไปถึงสูง ทำให้เขาสามารถยืนเล่นได้ด้วยตัวคนเดียว รวมถึงบางครั้งเขาจะสามารถย้ายเลนลงไปช่วยเลนกลางได้

เลนกลาง (เลนหลัก เพราะเป็นทางตรงและใกล้ที่สุดที่จะไปยังฐานหลักของฝ่ายตรงข้าม) - ตัวเมจ หน้าที่ของตัวเมจในเลนกลางคือการเคลียร์ครีปให้เลนตัวเองให้ไวที่สุด เพื่อที่จะได้ย้ายขึ้นไปช่วยเลนบนหรือเลนล่างได้ง่าย

เลนล่าง - เป็นเลนหลักของตัวแครีกับซัพพอร์ต เนื่องจากเป็นเลนที่อยู่ใกล้กับเลนมังกรเล็กมากที่สุด เลนนี้จึงค่อนข้างสำคัญในช่วงต้นเกม คนที่เล่นเลนล่างมีหน้าที่กดดันฝ่ายตรงข้าม ตีป้อม และคอยไชนมังกรเล็ก ไม่ให้ฝั่งตรงข้ามมาแย่งตีตัดหน้าไปก่อน

ตัวละครที่เหมาะสมแก่การฟาร์มป่าคือตัวแอสซาซิน เพราะ

ตำแหน่งนี้เป็นตัวทำดาเมจให้ทีม ส่วนใหญ่แล้วสกอร์ฆ่าของแอส-ซาซินจะเยอะที่สุดด้วย

อย่างไรก็ตาม ตำแหน่งการยิงเลนนี้จะอยู่ในช่วงต้นเกม คือช่วงที่ตัวละครยังมีเลเวลไม่ถึง 4 (ตัวละครจำเป็นต้องมี 4 เลเวลเพื่อปลดล็อกสกิลติดตัวทั้งหมด) และเมื่อเราสามารถปลดล็อกสกิลได้ครบหมดแล้ว จะทำการสลับเลนกัน หรือไม่ก็จะเริ่มรวมทีมเข้าสู่

มอนสเตอร์ในป่าจะมีสองประเภท ประเภทแรกคือตีแล้วได้เงิน ส่วนประเภทที่สองคือตีแล้วได้ทั้งเงินและบัฟ (มอนสเตอร์ที่ตีแล้วจะได้บัฟมีเขียนไว้ในภาพแผนที่)

บัฟแดง (จุดสีแดง) บัฟตัวนี้จะช่วยเพิ่มดาเมจการโจมตี และลดความเร็วการเคลื่อนที่ของเป้าหมายที่ถูกเราโจมตี

บัฟฟ้า (จุดสีฟ้า) บัฟตัวนี้จะช่วยลดคูลดาวน์และเพิ่มมานา (มานาก็คล้าย ๆ กับเงิน จ่ายมานาเพื่อใช้สกิล ถ้ามานาหมดก็ใช้สกิลไม่ได้)

กิ้งก่า (จุดสีส้มเล็ก ๆ ตรงมุมแมพข้างล่าง) เป็นบัฟเพิ่ม HP หรือเลือด

มังกรเล็ก (จุดสีส้มเล็ก) เมื่อฆ่าได้แล้วจะได้เงิน และเพิ่มเลเวลตัวละคร

มังกรใหญ่ (จุดสีส้มใหญ่) บัฟของมังกรจะช่วยเพิ่มดาเมจให้ทั้งทีม เพิ่มมานา อีกทั้งยังได้มังกรใหญ่หนึ่งตัวออกมาเดินเลนช่วยตีป้อมด้วย

หมายเหตุ ข้อมูลที่ปรากฏอยู่ในนี้ เป็นเพียงข้อมูลเบื้องต้นของตัวเกมนั้น ในสถานการณ์จริงของการเล่นเกม ทุกอย่างสามารถพลิกผันได้เสมอตามตัวผู้เล่น

1

สตรีมครั้งแรกก็หลับโผนซะแล้ว

“สวัสดีครับ เอ่อ...ได้ยินเสียงผมชัดมั๊ยครับ?”

เสียงทักทายเบาหวีดดังขึ้นผ่านผ้าปิดปากสีดำสนิททันทีที่มีคนหลงเข้ามาในไลฟ์สตรีม **ตันหลิว** เกมเมอร์หนุ่มโนเนม แต่ฝีมือเข้าขั้นระดับโพรเพลเยอร์ เพิ่งหัดลองสตรีมครั้งแรกผ่านแพลตฟอร์มของค่ายใหญ่ค่ายหนึ่ง ท่าทางที่ดูงก ๆ เงิน ๆ ของเขาทำให้ผู้ชมค่อนข้างขบขันเล็กน้อย

Shy - [ชื่อช่องไม่คุ้นเลย เพิ่งเคยสตรีมครั้งแรกเหรอ?]

ตันหลิวโน้มตัวเล็กน้อย อ่านข้อความที่ปรากฏขึ้นบนช่องคอมเมนต์ “อ่า...ใช่ครับ ผมสตรีมเป็นครั้งแรก ชื่อหลิวครับ ผากตัวด้วยน้ำ”

Shy - ส่งค่าขนมให้หลิว 20 ดาว

“โอ้! ขอบคุณมากเลยนะครับคุณชาย”

ขณะที่พูดอยู่ เขาคิดว่าแค่ค่าขอบคุณคงไม่พอ เลยยกมือสองข้างขึ้นมาส่งมินิฮาร์ตให้ผู้ชมที่เพิ่งส่งโดนเนตมาให้

“งั้นเดี๋ยวเรารอคนเข้ามาเยอะ ๆ ก่อน เดี่ยวมาเล่นเกมให้ดูนะครับ”

ริมฝีปากได้หน้ากากผ้าแยมยิ้มกว้าง หัวใจเต้นรัวเร็ว ทั้งดีใจ ทั้งตื่นเต้น ตอนนี้สองฝ่ามือเย็นไปหมดแล้ว ต้นหลิวมีความสุขมากขึ้นตอนที่ได้เห็นจำนวนผู้เข้าชมเพิ่มขึ้นจากหนึ่งเป็นสอง ต่อมาเป็นสิบ ก่อนจะกระโดดขึ้นมาเป็นจำนวนหลักร้อย

สุพรรณบ้านกู่ - [ช่องนี้สตรีมอะไรอะครับ]

พิงค์กี้บีบ ๆ ปู่ ๆ - [เห็นว่าจะแคสเกมนะ แต่เปิดสตรีมมาสิบนานทีแล้ว ยังไม่เห็นทำอะไรเลย]

คอมเมนต์ในช่องเริ่มเยอะขึ้น ถี่ขึ้นเรื่อย ๆ แต่เจ้าของช่องกลับยังนิ่งเงียบไม่ยอมขยับ ในหน้าจอบุคคลต่างเห็นต้นหลิวกำลังนั่งเท้าคาง เหมือนกำลังรออะไรบางอย่างอยู่

ที่แรกพวกเขาเข้าใจว่าสตรีมเมอร์หน้าใหม่คนนี้นั่งกำลังรอให้มีคนเข้าชมเยอะ ๆ จะได้เริ่มเล่นเกมที่ปกคลุมไว้บนหัวสตรีม จึงยังไม่ได้บ่นอะไรกัน แต่พอเวลาผ่านไปนานเข้า คนในหน้าจอก็ยังไม่ขยับสักที ยังคงนั่งเท้าคางแน่นิ่งไม่ไหวติง

สุพรรณบ้านกู่ - [คนดูสองร้อยกว่าแล้วนะ ยังไม่เล่นเกมอีกหรือ]

Shy - [หรือเขารอเพื่อนหรือเปล่า?]

ในช่องคอมเมนต์ต่างคาดเดาไปต่าง ๆ นานา บางส่วนกดออกจกสตรีมไปเพราะรู้สึกว่ามีอะไรให้ดู แต่บางส่วนก็ยังอดทนรอดูว่าเมื่อไรเจ้าของช่อง ‘หลิวหลิวจะแคสเกม’ จะเริ่มแคสเกมจริงๆ เสียที จนกระทั่ง...

ครอก...พี...ครอกกก

...

เกิดเดดแอร์ในช่องคอมเมนต์ไปราว ๆ สามวินาที ก่อนที่ทุกคนจะพร้อมใจกันระเบิดขำเต็มพีด

Shy – [555]

สุพรรณบ้านกู – [ไอ้เหี้ย* 555 เอาจริงดิ!]

ฟังก์ก็ปั๊ป ๆ ปู้ ๆ – [นี่ฉันเข้ามาฟังสตรีมเมอร์นอนกรนหรือ 555]

นมผงอร่อยมาก – [555 โอย อียังเนี่ยยย]

ผู้ชมทั้งสองร้อยสามสิบเก้าคนได้ยินเสียงกรนของต้นหลิวอย่างชัดเจน ดังนั้นในช่องคอมเมนต์จึงเต็มไปด้วยเลขห้ายาวเหยียดไม่ลิ ต้องบอกว่ามันมีแต่เลขห้าในทุก ๆ บรรทัดนั่นแหละ

อาจจะเพราะเอ็นดูที่สตรีมเมอร์หน้าใหม่หัดคาไลฟ์ หรืออาจจะเป็นเพราะไม่รู้ว่าจะต้องปลุกคนในหน้าจอยังไงดี มันจึงกลายเป็นว่าคนที่ดูไลฟ์อยู่นั้นนั่งพิมพ์คุยกันเอง

สุพรรณบ้านกู – [คิดว่าเขาจะตื่นมั๊ย ถ้าไม่ตื่นผมจะไปดูช่องอื่นแล้วนะ]

Shy – [ไม่รู้เหมือนกัน แต่เพิ่งเคยเจอครั้งแรกเลยนะที่มีคนหัดคาสตรีมแบบนี้]

ขณะที่ในช่องคอมเมนต์เริ่มคุยกันว่าควรทำอะไร ระหว่างนั่งเฝ้าคนหลับไปพร้อมกับฟังเสียงกรนครอกพี ก็บออกจากช่องไลฟ์นี้ไปดูสตรีมเมอร์คนอื่นดี ตอนนี่เองที่เจ้าของช่องเริ่มมีการเคลื่อนไหว เขาเปลี่ยนอิริยาบถจากนั่งเฝ้าคางเป็นการเอนตัวพิงพนักเก้าอี้ด้านหลัง

ตอนแรกเพราะต้นหลิวนั่งเฝ้าคางก้มหน้า แม้จะได้ยินเสียงกรนเป็นสัญญาณบอกว่าเขาหลับอยู่ แต่ก็ยังมีบางคนที่ไม่เชื่อ คิดว่าเขาอาจจะแค่เล่นมุกแกล้งคนดูก็ได้ แต่พอเปลี่ยนมาเป็นทำนี่ คน

ที่คิดแบบนี้จึงค่อยเปลี่ยนความคิด

เพราะคนในหน้าจอก็ไม่ใช่แค่ตัวละครธรรมดา แต่ถึงขั้นที่ลับสนิท ชนิดลืมนัดมาปิดสตรีมเลยด้วยซ้ำ!

Shy - [เฮ้ย ๆ อะไรนะ]

ในขณะที่ยอดคนเข้าชมเริ่มทยอยลดลงเรื่อย ๆ เพราะเบื่อกับการนั่งเฝ้าสตรีมเมอร์คนหนึ่งหลับ ตันหลิวที่หลับไม่รู้เรื่องรู้ราว คาดว่าในห้วงความฝันคงลืมนัดไปแล้วว่าในโลกแห่งความเป็นจริง ตัวเองกำลังเปิดไลฟ์สตรีมค้างไว้อยู่สิมากกว่านาทีเดียว

ชายหนุ่มปริศนาเอนตัวหลับสบาย แต่ดูท่าคงรู้สึกคันยุบยิบได้รุ่มผ้า เพราะไม่นานหลังจากเขาเอนตัวนอนเท่านั้น ก็เอ๋อมมือตก ชายเสื้อขึ้นเกาฟุงกะทิวาข้นแกรก ๆ จนเกิดรอยแดงเป็นทางยาว

ฟังก์ก็บีบ ๆ ปู๊ ๆ - [ช่องจะไม่โดนแบนใช่ไหม แต่ว่า... ฟุงน่ารักจัง]

สุพรรณบ้านกู - [ไม่น่ามั้ง...]

Blue - [ไม่มีใครคิดจะปลุกเขาหน่อยเหรอ]

Shy - [ก็อยากปลุกอยู่หรอก แต่จะปลุกยังไงอะ?]

ใช่แล้ว จะปลุกยังไงล่ะ ญาติพี่น้องก็ไม่ใช่ แล้วคนในจอเป็นใครก็ไม่รู้ ต่อให้อยากปลุก พวกเขาก็ยังคิดหาวิธีดี ๆ ปลุกคนคนนี้ไม่ได้ หรือบางทีอาจจะต้องส่งโดเนตให้ เพื่อที่เสียงแจ๊สเตือนจะได้ปลุกเจ้าของช่องให้ตื่นขึ้นมา แต่ลับสนิทขนาดนี้ ต้องโดเนตกันกี่รอบกว่าเจ้าตัวจะตื่นล่ะ

ในขณะที่ทุกคนในช่องผู้ชมคิดแบบนี้ กลับมีใครบางคนกระหน่ำร่วส่งโดเนตให้ตันหลิวแบบถี่ยิบ

Blue - ส่งค่าขนมให้หลิว 20 ดาว

Blue - ส่งค่าขนมให้หลิว 20 ดาว

Blue – ส่งค่าขนมให้หลิว 20 ดาว

Blue – ส่งค่าขนมให้หลิว 20 ดาว

Blue – ส่งค่าขนมให้หลิว 20 ดาว

Blue – ส่งค่าขนมให้หลิว 20 ดาว

Blue – ส่งค่าขนมให้หลิว 20 ดาว

Blue – ส่งค่าขนมให้หลิว 20 ดาว

Blue – ส่งค่าขนมให้หลิว 20 ดาว

Blue – ส่งค่าขนมให้หลิว 20 ดาว

ส่งโดเนตให้เร็ว ๆ ขนาดนี้ ดูซิจะกล้าไม่ตื่นไหม!

เป็นจริงอย่างที่คิดเอาไว้ หลังจากเสียงดัง ๆ รัวเร็ว นั้นจบลง
เจ้าของสตรีมก็ขยับตัว!

ต้นหลิวยกตัวออกจากพนักเก้าอี้ พลังขยับตัวของตัวเองสองสามที
ก่อนจะเหลือบเห็นหลอดโดเนตด้านบนหน้าจอที่ทะลุสองร้อยยี่สิบ
ดาวมาแล้ว

“หือออ...หาว...” เขายกมือขึ้นป้องปากตัวเอง “เอ่อ...ขอบคุณ
สำหรับโดเนตสองร้อยดาวนะครับ”

ต้นหลิวขยับตัวเองมานั่งติ ๆ จัดเสื้อผ้าและทรงผมให้กลับมา
อยู่ในสภาพปกติ “ขอโทษด้วยนะครับ พอดีผมนอนน้อยไปหน่อย
งั้นเรามาเริ่มกันเลยดีมั๊ยครับ” ต้นหลิวพูดไปพลังเหลือบตามอง
เวลาที่ปรากฏอยู่ตรงมุมขวากลางของหน้าจอ “วันนี้ผมลงสตรีมตอน
หกโมงเช้านะ ใครไม่ไหวอย่าฝืนนะครับ ถ้าง่วงไปนอนก่อนได้เลย”

คนดู “นี่เอ็งมันวัยรุ่นรุ่นใหม่ไซเณเมกาอะะ”

2

คนดูที่ส่งแต่โบนุสให้อย่างเดียว

ช่วงหลายวันมานี้ช่องของต้นหลิวเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว จากเดิมที่มีคนติดตามอยู่เพียงสิบห้าคน ตอนนี่เริ่มมีคนที่ดีใจในความแปลกประหลาดของเจ้าของช่องเพิ่มมาอีกราว ๆ ห้าร้อย-เจ็ดสิบกกว่าคนเห็นจะได้

เวลาเปิดสตรีมของต้นหลิวคือตอนสองทุ่มของทุกวัน หากใครเข้ามาในช่วงเวลานั้นจะพบว่าเขาหอบผ้าห่มและหมอนมานอนอยู่หน้ากล้อง พร้อมกรนครอกพีให้ทุกคนฟัง และเขาจะตื่นอีกครั้งในช่วงเกือบสามทุ่ม

แต่ถ้าใครคิดว่าพอเขาตื่นแล้วจะเริ่มสตรีมเกมโชว์ในทันที คนคนนั้นคิดผิด!

เพราะทันทีที่ต้นหลิวตื่นขึ้นมา เขาจะพับผ้าห่มและนำหมอนออกไป จากนั้นค่อยยกโขงขนของกินมาวางหน้ากล้อง

เขาจัดคอนเทนต์กินโชว์ตอนสามทุ่ม!

ข้าวปั้น - [สรุปว่าเปิดช่องมากินโชว์?]

โดยปกติแล้ว ต้นหลิวจะอ่านออกเสียงทุกคอมเมนต์ที่เขาเลื่อนตามมองเห็น แต่ถ้าเป็นคอมเมนต์ที่เขาไม่ทราบเจตนาว่าอีกฝ่ายแค่ถาม หรือว่าอยากแซะเอาสนุกปากแบบนี้ เขาก็เลือกที่จะไม่อ่านออกเสียง แต่โพล่งตอบไปตรงๆ “กองทัพต้องเดินด้วยท้องครับ”

ว่าแล้วเขาใช้ตะเกียบคีบมะหิมี่กิ่งสำเร็จรูปในถ้วยขึ้นมาคำโต จากนั้นส่งเข้าปากตัวเองพร้อมสูดเสียงดังระดับสิบ “ซู้ดดด”

ผลคือเส้นมะหิมี่อัดแน่นอยู่ในปากจนล้นสองข้างแก้ม

พังกี้ก็บีบ ๆ ปู๊ ๆ - [โหยหอย เคี้ยวข้าวแก้มตุ่ยแล้วลูกแม่!]

Shy - [ว่าแต่ทำไมตอนนอนใส่ผ้าปิด พอเปลี่ยนมากินข้าวถึงใส่หน้ากากแบบนี้ล่ะ]

ต้นหลิวเห็นประโยชน์ก็ตกใจจนเกือบสลัดเส้นมะหิมี่ รีบกินอาหารลงคออย่างกะทันหันจนเกือบสลัด เล่นเอาไอโซลคอกอยู่นาน “แฉ็ก ๆ ๆ! พะ...พอตึกลัวว่า ถ้าเปิดหน้ามาทุกคนจะตกใจในความหล่อ นะครับ” ต้นหลิวเอื้อมมือดึงกระดาดะทิกซูขึ้นมาเช็ดมุมปากสองข้าง “ก็ผมเปิดช่องมาแคสเกมนี่นา ถ้าทุกคนสนใจแต่หน้าผมก็แยะ นะสิ ฮี ๆ”

สุพรรณบ้านกู - [แต่น้องหลิวรู้มั๊ยครับ ว่ามันสามารถแคปหน้าจอแล้วเอาไปตัดต่อได้นะ สมัยนี้ง่ายนิดเดียว]

“หือ ทุกคนจะทำแบบนี้หรือครับ” โปหน้าเพียงครึ่งซีกยิ้มยิ้มหวาน ต้นหลิวเอียงคอเล็ก ๆ “อย่าทำแบบนี้เลยนะครับ ถ้าผมไม่ยอมเปิดเผยหน้าตา ก็ถือเป็นสิทธิส่วนบุคคลนะครับ รบกวนช่วยเคารพกันนิดหนึ่งน้า”

มาถึงตรงนี้ก็คิดว่าคนดูคงรู้สึกเหมือน ๆ กันว่า ในเมื่อเจ้าของสตรีมเล่นใช้ลูกอ้อนกันแบบนี้แล้ว คงไม่มีใครหน้าหนาพอจะทำเรื่องแบบนี้หรอก

Blue – ส่งค่าขนมให้หลิว 200 ดวง [อยากดูแคสเกมแล้วครับ]

ต้นหลิวเงยหน้าขึ้นเพราะเสียงแจ้งเตือนโดเนต เขาพิมพ์อ่านข้อความที่ส่งมาพร้อมกับโดเนตที่ปรากฏบนหน้าจอ “อยากดูแคสเกมแล้วครับ...คุณบลูชอบคุณสำหรับโดเนตสองร้อยดาวนะครับ! ได้เลย เตี่ยผมรีบกินแล้วเล่นเกมต่อเลยนะครับ”

ขนมจีบซาลาเปา – [อยากเล่นด้วยจังเลยคะ เปิดเล่นแบบทีมได้มั้ยคะ]

“เล่นแบบทีมเหวอครับ เตี่ยผมเปิดห้องให้คนดูเข้ามาเล่นด้วยกันตอนช่วงเที่ยงคืนถึงเช้านะครับ ถ้าใครรอไหวก็มาเล่นด้วยกันนะ”

สุพรรณบ้านกู – [วันนี้จะอยู่ถึงเช้าอีกแล้วเหวอ]

Shy – [นอนเช้าทุกวันเลย รักษาสุขภาพด้วยนะครับคนเก่ง!]

ฟังก์บีบ ๆ บู๊ ๆ – [ได้เลยค่าสุดหล่อ ค่าจะอยู่กับหลิวหลิวเองน้า]

ขนมจีบซาลาเปา – [รอเล่นเกมด้วยอยู่ค่า]

ต้นหลิวอ่านคอมเมนต์ที่เด้งขึ้นรัว ๆ บางครั้งมันดีดขึ้นเร็วมาก เขาอ่านไม่ทันจนต้องขอโทษขอโพยไปหลายครั้งถ้าหากตัวเองไม่ได้อ่านคอมเมนต์ของใคร

หลังจากท้องอืดแล้ว กองทัพจึงเดินทางต่อได้ ต้นหลิวจัดแจงเก็บข้าวของยกโต๊ะอาหารขนาดจิ๋วออกจากหน้ากล้อง พร้อมเปลี่ยนกลับมาสวมผ้าปิดปากสีดำ เขาหยิบโทรศัพท์ที่ขณะนี้เปิดจอเกมไว้แล้วหันมองหน้าจอคอมพ์อีกครั้ง ตรวจสอบว่าภาพที่ต่อจากโทรศัพท์ขึ้นสตรีมชัดดีอยู่ไหม

“วันนี้ผมคิดว่าจะเล่นตำแหน่งแครีครับ ถ้าใครอยากเห็นผมเล่นแครีตัวอะไรก็บอกได้เลยนะ เตี่ยหยิบมาเล่นให้ครับ”

Blue – ส่งค่าขนมให้หลิว 300 ดาว [เล่นตัวซารอตเป็นมัยครีบ]

“เล่นตัวซารอตเป็นมัยครีบ...” ต้นหลิวกวาดตาอ่านออกเสียงเบาๆ “ขอบคุณคุณบลูสำหรับโดเนตสามร้อยดาวด้วยนะครีบ คุณบลูอยากดูผมเล่นซารอตใช่ไหมครีบ มันเดี๋ยวผมจะเล่นตัวซารอตสักสองเกมเนอะ แล้วค่อยเปลี่ยนไปเล่นตัวอื่นบ้าง”

หลังกดเริ่มเกมเพียงไม่กี่วินาที ระบบก็สุ่มหาห้องให้ต้นหลิวได้ทันที ชายหนุ่มไม่รอช้าเลือกตัวซารอตตามที่ชื่อบัญชีผู้ใช้ ‘Blue’ ขอพร้อมกันกับโดเนตดาวแนบมาให้

“สำหรับคนที่ไม่เคยเล่นเกมนี้ นะครีบ ตัวซารอตเนี่ยเป็นตัวละครตำแหน่งแครี่ เหมาะจะใช้โจมตีระยะกลางกับระยะไกลนะครีบ ส่วนพวกไอเท็มต่าง ๆ ก็แล้วแต่คนถนัดเลย ส่วนตัวผมเน้นตีเร็วก็จะออกไอเท็มที่ช่วยเพิ่มความเร็วโจมตี ข้อเสียของตัวนี้คือค่อนข้างบาง ต้องระวังโดนล้าง”

แต่ไหนแต่ไรมาต้นหลิวก็ชอบเล่นเกมเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว หากเขาได้สนใจเกมไหนขึ้นมา จะตั้งหน้าตั้งตาเล่นแต่เกมนั้น ศึกษาทุกตัวละคร ทุกสกิล แต่เพราะเป็นคนนึง ๆ ไม่ชอบสูงส่งกับใคร ดังนั้นแม้จะเล่นเกมเก่งขนาดไหน มันก็เหมือนไข่มุกที่จมอยู่ก้นมหาสมุทร ไม่มีทางถูกค้นพบได้ง่าย

แต่ที่ได้มาจับปลัดจับผลูเปิดไลฟ์สตรีมแบบนี้ ก็เพราะลูกพี่ลูกน้องที่สนิทกันแนะนำให้เขาลองทำ บอกตามตรงว่าตอนแรกเขาไม่ได้หวังอะไรมาก ไม่นึกด้วยซ้ำว่าจะมีคนเข้ามาดู

ไม่น่าเชื่อว่าพริบตาเดียวช่องของเขา มันจะเติบโตขนาดนี้ แม้จะไม่อาจเรียกว่าโตแบบก้าวกระโดด แต่มันก็อยู่ในระดับที่ต้นหลิวพอใจมากแล้ว นอกจากจะได้คนดูน่ารัก ๆ แล้ว ยังมีคนให้พุดเรื่อง

เกมมากขึ้น เขาได้มีโอกาสโชว์ทักษะที่ฝึกฝนมานานให้คนที่มีความชอบเหมือนกันดู ทั้งยังได้เงินค่าน้ำค่าขนมมากินอีกด้วย ในใจจึงนึกขอบคุณพี่ชายที่ช่วยแนะนำอะไรแบบนี้ให้เขาทำ

ลุ่มห้องใต้แรงค์เพลินไปหน่อย เงยหน้าขึ้นมาอีกทีตอนนี้เวลาเกือบเที่ยงคืนเข้าไปแล้ว ต้นหลิวขยับตัวไล่ความเมื่อยล้านิดหน่อย “อีกสามนาทีย่างคืนแล้ว ฉันผมเปิดห้องพาคณดูใต้แรงค์ดีกว่า กติกาเหมือนเดิมนะครับ เล่นจบหนึ่งเกม ผมจะเปิดห้องใหม่ ใครที่ได้เล่นไปแล้วรบกวนไม่กดเข้ามาเล่นอีกนะครับ ให้สิทธิ์คนอื่นได้เล่นด้วยเนอะ”

ขนมจีบซาลาเปา – [โอเคเลยล่ะ!]

สุพรรณบ้านกู่ – [ฝากน้องหลิวแบกพี่ด้วยนะครับ 555]

ฟังก์ก็บีบ ๆ บู้ ๆ – [อยากเล่นบ้างอ่า แต่แบตจะหมดแล้ว TAT]

“ไอ้ แบตใกล้หมดแล้วเหออครับพี่ฟังก์ ฉันไม่เป็นไรน้ำ ไว้วันหลัง ๆ”

ต้นหลิวก้มหน้ามองช่องคอมเมนต์อยู่พักหนึ่ง ระหว่างที่รอคนเข้ามาในห้อง เขากวาดตาอ่านเมนต์เรื่อย ๆ ในใจเริ่มรู้สึกตึงตึงแปลก ๆ

“คุณบลูยังอยู่มั๊ยครับ ถ้าอยู่เข้ามาเล่นเกมกับผมได้นะครับ”
ต้นหลิวพุดยิ้ม ๆ

Blue - ส่งค่าขนมให้หลิว 100 ดาว [เล่นไม่เป็นครับ]

โกหก...

โกหกแน่ ๆ...

ตั้งแต่เริ่มสตรีมมา ต้นหลิวจำไม่ได้แล้วว่าคุณบลูคนนี้โดนเน็ตให้เขาเท่าไรแล้ว แต่ทุกครั้งเวลาที่เขาถามว่ามีใครอยากให้เล่นตัวอะไรมั๊ย คนคนนี้มักจะส่งโดนเน็ตให้พร้อมกับระบุตัวละครที่อยากให้

เขาเล่น ถ้าเป็นตัวละครหลัก ๆ ที่มักจะปรากฏอยู่ในหน้าโฆษณาเกม หรือเกมเมอร์คนอื่น ๆ ชอบหยิบมาเล่นยังพอทำเนา แต่คุณคนนี้นี้ มักจะชอบเลือกตัวที่คนไม่ค่อยนิยมมาให้ต้นหลิวเล่นตลอด

ดังนั้นคำพูดที่บอกว่า ‘เล่นไม่เป็นครับ’ นั้นเชื่อไม่ได้!

แม้จะรู้ว่าคำพูดนั้นเป็นเรื่องโกหก แต่ต้นหลิวรู้ดีว่าเขาไม่มีสิทธิ์คัดค้านคุณบลูให้มาเล่นเกมกับเขาได้ บางทีอีกฝ่ายอาจจะแค่อยากดูเขาเล่นเกม โดยไม่ประสงค์จะลงสนามมาเล่นเองก็ได้ ดังนั้นพอเห็นข้อความนั้นของคุณบลู ต้นหลิวจึงเพียงแค่มองหน้าเบา ๆ พร้อมพูด “โอเคครับ ฉันผมจะเล่นเพื่อคุณบลูเองนะ!”

เวลาเริ่มดึกขึ้นเรื่อย ๆ จากยอดผู้ชมช่วงหัวค่ำที่มีอยู่เกือบหนึ่งพัน ค่อยลดลงทีละบียี่สิบ จนตอนนี้เวลาตีห้าเหลืออยู่ไม่ถึงร้อย ก็นะ...เวลาขนาดนี้แล้ว อีกอย่าง...พรุ่งนี้ยังเป็นวันธรรมดาเด็ก ๆ ต้องไปโรงเรียนด้วย

ที่จริงคนดูน้อยแบบนี้ก็ตีเหมือนกัน เพราะในช่องคอมเมนต์ มันจะค่อย ๆ เติบโตขึ้นข้อความ ไม่ได้โตเร็วเหมือนช่วงที่มีคนเยอะแถมบางที่ยังโดนฟลัดเมนต์แกล้งด้วย ต้นหลิวรู้สึกว่าการแบบนี้ก็ไม่ได้แย่ เพราะเขามีเวลาได้อ่านเมนต์ของทุกคนจริง ๆ มีเวลาได้คิดคำพูดดี ๆ ไม่ต้องรีบตอบคำถามนี้ เพื่อไปตอบอีกคำถามอะไรแบบนั้น

หลังจากจบเกมล่าสุดที่เกมยื้อเวลากันอยู่เกือบสี่สิบนาที เจ้าของช่องสตรีมวางโทรศัพท์ลงแล้วหยิบขวดน้ำข้างโต๊ะมาบิดฝาเปิดขวด “เดี๋ยววันนี้พอแค่นี้ก่อนนะครับ เริ่มเหนื่อยแล้วอะ ก่อนไปมีใครอยากถามอะไรไหมครับ ถ้าเป็นเรื่องเกมที่ผมพอรู้จะตอบให้ นะครับ แต่ถ้าใครถามเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว ผมขออนุญาตเลือกตอบเฉพาะอันที่ผมอยากตอบนะ”

ก็รู้อยู่แล้ว...ว่าการเป็นสตรีมเมอร์แบบนี้ มันเท่ากับว่าเขา

เป็นคนสาธารณะไปแล้วครั้งหนึ่ง แต่คนเราทุกคนมีสิทธิ์ที่จะรักษา
ความเป็นส่วนตัวของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นคนสาธารณะหรือไม่

ขนมจีบซาลาเปา – [พี่หลิวอายุเท่าไรคะ ยังเรียนหรือทำงาน
อยู่หรือ]

“หลิวอายุสี่สิบเอ็ดครับ ตอนนี้อยู่เรียนอยู่ครับ”

สุพรรณบ้านกู – [โห ยังเรียนอยู่เลย แล้วนอนเข้าทุกวันแบบ
นี้ ไปเรียนไหวหรือ]

“ครับ ก็ฝากเพื่อนจุดเล็กเซอร์ แล้วผมก็นอนข้าง ๆ เพื่อนนั่น
แหละ” ต้นหลิวพูดกลัวๆ แล้วค่อยเอี้ยวตัวให้ร่างกายท่อนบนหาย
ไปจากหน้ากล้อง จากนั้นจัดการยกขวดน้ำในมือขึ้นจุดปาก กระดก
ดื่มน้ำเสียงดังอีก ๆ ออกไมค์ เสร็จแล้วถึงค่อยกลับมานั่งในท่าเดิม

พริกแกง ไม่ใช่พริกเกลือ – [เริ่มเล่นเกมตั้งแต่อายุเท่าไรครับ
ทำไมเล่นเกมเก่งจัง]

ต้นหลิวอ่านคำถามนี้ ก็หยุดนิ่งคิดอยู่พักหนึ่ง “อ้อ ถ้าเริ่มเล่น
จริงจังก็ประมาณห้าปีแล้วครับ แต่ถ้าเอาแบบเล่นสนุก ๆ กับเพื่อน
ก็ตั้งแต่ประถมมั้ง ถ้าจำไม่ผิดนะ”

Shy – [อรุณสวัสดิ์ค่ะหลิวหลิว พี่ตื่นแล้ว เรายังไม่ไปนอนอีก
หรือ ไหน ๆ แล้วช่วยพี่เลือกหน่อย เช้านี้กินอะไรดี]

“สวัสดิ์ครับพี่ชาย ตื่นเข้ามาเลย” ชายหนุ่มพูดไปพลาง มือ
สาละวนเก็บข้าวของ เตรียมตัวปิดสตริม “เข้า ๆ แบบนี้ผมชอบกิน
น้ำเต้าหู้ ไม่ก็ไอวอลล์ตินกับปาท่องเที่ยวไรครับ”

Shy – [โอเคเลย งั้นพี่กินอันนี้แหละ!]

ต้นหลิวอ่านคอมเมนต์ที่รันขึ้นมา พร้อมรอยยิ้มที่ประดับอยู่
บนใบหน้าตั้งแต่เริ่มเปิดสตริม “ครับ ทุกคนครับ วันนี้หลิวไปก่อน
นะ ใครยังไม่ได้นอนก็พักผ่อนเยอะ ๆ ส่วนใครที่ตื่นแล้วก็ขอให้วันนี้

เป็นวันที่ดีนะครับ สำหรับวันนี้ขอบคุณ...”

ต้นหลิวยังไม่ทันได้พูดจบ กลับมีแสงเตือนโดเนตแดงขึ้นมาที่หน้าจอ

Blue – ส่งค่าขนมให้หลิว 500 ดาว [ผ่านดีนะ]

“ผ่านดีนะครับคุณบลู ขอขอบคุณสำหรับโดเนตห้าร้อยดาวนะครับ เอาละทุกคน หลิวไปจริง ๆ แล้วน้ำ ไว้เจอกันคืนพรุ่งนี้ สวัสดิ์ครับ!”

มือจับเมาส์คลิกกดปิดสตรีม ต้นหลิวนั่งแช่ค้างอยู่กับที่ครู่หนึ่ง จนแน่ใจว่าไลฟ์ปิดไปแล้วจริง ๆ ถึงค่อยทิ้งตัวเอนหลังกับพนักเก้าอี้ ถอนหายใจเฮือกใหญ่ด้วยความเหนื่อยอ่อน มือสองข้างยกขึ้นนวดค kling มุมปากตัวเองเบา ๆ ยิ้มทั้งคืนจนปวดเมื่อยไปหมดแล้ว

“แปลกคนจริง...”

ที่บอกว่าแปลกหมายถึงผู้ใช้แอกเคาน์ต์ชื่อ Blue คนนั้น ไม่เพียงแต่ขอสรรหาตัวละครมาให้ต้นหลิวเล่น แต่เขาคอนนั้นยังไม่เคยเมนต์อะไรในช่องคอมเมนต์เลยสักครั้ง นอกจากส่งข้อความมาพร้อมกับโดเนต แม้อีกฝ่ายจะโดเนตมาให้ครั้งละร้อยถึงห้าร้อยดาว แต่ถ้านับดี ๆ ในหนึ่งคืนเงินที่ต้นหลิวได้จากคุณบลูคนเดียวคงไม่ต่ำกว่าพันห้า

“บ้านรวยอย่างเดียวคงไม่พอ ต้องเป็นสายเปย์ด้วยสินะ”

3

โลกหลังหน้าจอ

เช้าวันนี้ต้นหลิวถูกเสียงโกโหที่ดังเป็นเสียงเตือนนาฬิกาปลุกก่อกวน ลากเขาให้ลุกขึ้นจากที่นอน ต้นหลิวผุดตัวลุกขึ้นนั่งอยู่บนเตียงพักใหญ่ พยายามปรือตาขึ้นเพื่อสู้แสงอาทิตย์ที่ลอดผ่านช่องว่างระหว่างผ้า màn เข้ามา

สภาพคนสตรีมหามรุ่งหามค่ำไม่น่าดูเท่าไรนัก ดวงตาสองข้างบวมเป่ง มุมปากมีคราบน้ำลายสีขาวแห้งเกรอะกรัง เส้นผมดำขลับยาวประป่าพันกันยุ่งเหยิง เกมเมอร์หนุ่มมกवादตามองไปรอบตัว พลังยกมือขึ้นปิดปากหาวหวอด ๆ ยังคงนั่งแช่ค้างอยู่แบบนั้นท่าทางกึ่งหลับกึ่งตื่น ศีรษะเอนซ้ายที่ขวาที

“ฮีบ ฮาววว”

เขาชูสองแขนขึ้นเหนือศีรษะ ยึดเส้นยึดสายจนกระดูกลั่นกร๊อบ พอตั้งสติกลับเข้าร่างได้แล้ว ต้นหลิวรีบลุกออกจากเตียง จัดแจงตัวเองด้วยการวิ่งไปอาบน้ำด้วยความไวแสบ

ใช้เวลาอยู่ในห้องน้ำประมาณสิบนาที หลังเสียงน้ำจากฝักบัว

หยุดไป ประตูห้องน้ำจึงเปิดออก ต้นหลิวเดินออกมาพร้อมกับผ้าขนหนูสีขาวผืนใหญ่ที่ห่มคลุมร่างกายท่อนล่างไว้ ส่วนบนไหล่ยังมีผ้าขนหนูผืนเล็กอยู่อีกผืน

เขาเดินไปรูดเชือกเก็บผ้ามา่าน ปล่อยให้แสงอาทิตย์จากด้านนอกส่องผ่านเข้ามาในห้องได้อย่างเต็มที่ จากนั้นค่อยหมุนตัวตรงไปยังตู้เสื้อผ้า หยิบชุดนิสิตที่รีดเสร็จเรียบร้อยแล้วมาสวม ส่วนผมก็ใช้หนังยางสีดำรัดเอาไว้ลวก ๆ อย่างไม่ใส่ใจนัก

ขณะที่ต้นหลิวกำลังจัดทรงผมให้เข้าที่ เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์ที่วางอยู่บนหัวเตียงก็ดังขึ้น เขาเดินไปหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาพลิกหน้าจอดู ปรากฏว่าคนที่โทร. มาคือเพื่อนเขาเอง

“ฮัลโหล---”

[หลิวตื่นยังเนี่ย!]

ปลายสายทักขึ้นทันทีโดยไม่รอให้ต้นหลิวพูดทักทายจบประโยค ไม่สิ ต้องบอกว่าพวกเขาพูดสวนกันเลยต่างหาก

“ตื่นแล้ว แต่งตัวเสร็จแล้วด้วย” ต้นหลิวตอบเสียงเนือย ๆ ยอมรับจากใจจริงเลยว่าเขายังง่วงอยู่ ง่วงมาก ๆ เลยด้วย

[งั้นลงมารอเลย จะถึงละ]

“อ้อ เค ๆ” พูดจบเขาก็กดตัดสายทิ้งทันที มือเอ๋อมหยิบกระเป๋าขึ้นมาสะพาย ก่อนหันซ้ายหันขวาตรวจดูความเรียบร้อยเมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีสิ่งอะไรอีก ต้นหลิวจึงเดินออกมาจากห้องลงกลอนล็อกประตูเพื่อความปลอดภัย แล้วลงมารอเพื่อนอยู่หน้าหอพัก

ต้นหลิวยืนรอได้ไม่นานนัก ก็มีรถเมอร์เซเดส-เบนซ์รุ่นซีคลาสสีเทาแล่นมาจอดเทียบอยู่ตรงหน้าเขา ไม่ต้องรอให้คนขับลดกระจกทักทาย หม่อมเกมเมอร์เดินตรงไปเปิดประตูฝั่งข้างคนขับแล้วหย่อน

กั้นนั่งประจำตำแหน่งทันที

“หวัดดี”

ปริญญ์พยักหน้ารับ “หวัดดี...เฮ้ย ทำไมหน้าเป็นงั้นอะ!”

ต้นหลิวหันมองเพื่อนที่กำลังทำหน้าตาเล็กล็กตกใจสุดขีด
“เราทำไม”

“ก็แบบ...” ปริญญ์อีกอ๊อกอยู่ครู่หนึ่ง เขายกมือขึ้นจับใต้ตาตัวเอง
“ก็แบบนายดูโรทมมากอะ”

คนถูกทักว่า ‘หน้าโรทม’ กลับไม่สะทกสะท้าน ต้นหลิวเอน
หัวพิงผนังด้านหลังพร้อมหลับตาพริ้ม “นอนน้อยอะ”

“ตึก ๆ มัวทำอะไร ทำไมไม่นอน” ปริญญ์ถามไปพลาง ตาหัน
กลับไปจับจ้องถนนตรงหน้า

ต้นหลิวรอให้รถเมอร์เซเดส-เบนซ์ของปริญญ์ออกตัวอีกครั้ง
ถึงค่อยอ้าปากตอบคำถามเพื่อน “ดูหนังไป”

“อ้อ...ฮะ!” ได้ยินคำตอบแบบนั้น ปริญญ์แทบอยากเหยียบ
เบรคให้ทั้งตัวเองทั้งเพื่อนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ หัวทิ่มไปเลย “หลิวเนี่ยนะ
ดูหนังไป!”

ต้นหลิวลื้มตาข้างหนึ่งขึ้นมองเพื่อน “ทำไม เราดูหนังไปไม่ได้
เหอ เรามีอารมณ์เหมือนกันนะ”

ปริญญ์เล็กล็กกลนลาน ก็จริงอยู่ที่บางครั้งเพื่อนสนิทเขาอาจเกิด
อารมณ์ทางเพศได้ แต่ถ้าให้คิดว่าต้นหลิวนอนดูหนังไปทั้งคืนจน
ไม่ได้นอน เขาจินตนาการภาพแบบนั้นไม่ออกเลย ถ้าบอกว่าเล่นเกม
ทั้งคืนยังจะน่าเชื่อมากกว่าอีก

“อันนั้นเราเข้าใจ...ก็เราเห็นนายสนใจแต่เกม อยู่ดี ๆ มาบอก
ว่าดูหนังไปทั้งคืน...มันก็...”

“ไม่น่าเชื่อ?” ต้นหลิวพูดพลางเลิกคิ้วถาม

ปรีนซ์ไม่ได้ละสายตาออกจากถนนตรงหน้า แต่เขายกมือข้างหนึ่งขึ้นมา จดปลายนิ้วโป้งลงตรงข้อนิ้วข้อแรกของนิ้วชี้ตัวเอง “จืดนี่ง”

ต้นหลิวเห็นแบบนี้ก็ขำพริตออกมา “ฮ่า ๆ!”

เสียงหัวเราะดังลั่นรถ สตริมเมอร์หนุ่มตวงอเป็นกุ่ม ขำจนท้องแข็งไปหมดแล้ว!

“ขำอะไร!” ปรีนซ์พูดเสียงเข้ม พร้อมถลึงตาโตเท่าไข่มุก เขาอยากหันไปมองหน้าเพื่อนที่กำลังหัวเราะเยาะตัวเองอยู่ แต่เพราะกลัวว่าหากละสายตาออกจากถนนจะทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ เพราะงั้นสภาพของปรีนซ์ในตอนนี่จึงเหมือนว่าเขากำลังถลึงตาใส่ภาพสะท้อนของตัวเองที่อยู่บนกระจกหน้ารถแทน

“พริตตด ฮ่า ๆ โทษ...โทษที ๆ” ต้นหลิวกลั่นขำสุดชีวิต “เราไม่คิดว่านายจะตกใจขนาดนี้ ฮ่า ๆ”

ปรีนซ์หายใจพิตพาด ทั้งอาย ทั้งเสียหน้า “ถ้าไม่หยุดขำ เราจะปล่อยให้นายเดินไปมหา'ลัยเองแล้วนะ”

“ฮ่า ๆ โอเค ๆ ไม่ขำแล้ว ไม่ขำแล้ว” ต้นหลิวพูดกลั้วขำ “จริง ๆ เราเล่นเกมเพลินไปหน่อยอะ เงยหน้าดูเวลาก็ดีห้าแล้ว”

ได้ยินแบบนี้ปรีนซ์จึงถอนหายใจเฮือกใหญ่ “แบบนี้สิ ถึงสมกับเป็นต้นหลิว”

ต้นหลิวเหลือบมองเพื่อนแวบหนึ่ง จากนั้นค่อยเบนสายตามองออกไปนอกรถ ที่เขาไม่ได้บอกเพื่อนว่าตัวเองผันตัวมาเป็นสตริมเมอร์แล้ว มันไม่ใช่ว่าเขาไม่อยากบอก แต่เป็นเพราะเขามีเหตุจำเป็นบางอย่างที่จะให้คนอื่นรู้ไม่ได้ว่าเจ้าของช่อง ‘หลิวหลิวจะแกลสเกม’ คือนิสิตหนุ่มคณะดุริยางคศิลป์...คือต้นหลิวคนนี้

ตอนที่ทั้งสองคนมาถึงตึกคณะ มันก็จวนเจียนได้เวลาเข้าเรียน

แล้ว ดังนั้นหลังจากที่ต้นหลิวกับปริญซ์พากันวิ่งหน้าตั้งเข้าคลาส พวกเขาก็ไม่ได้คุยอะไรกันอีกเลย พออาจารย์เช็คชื่อเสร็จ ต้นหลิว พลันสลับเหมือดไปในทันที ส่วนปริญซ์ก็รับหน้าที่จัดเล็กเซอร์แทน เพื่อนไปอีกหนึ่งแมตช์

ต้นหลิวหลับลึกถึงขั้นที่ว่าต่อให้อาจารย์พูดออกไมค์ แล้วเอาลำโพงมาวางตั้งข้างๆ หู เขาก็ไม่มีทางตื่น แต่สิ่งที่ทำให้เขาตื่นได้ ตอนเลิกคลาสพอดี คือกระเพาะที่ร้องโครกครากประทั่วงหิวข้าว

“อือ...” ชายหนุ่มที่แอบหลับตั้งแต่เริ่มคลาสเงยหน้าขึ้นจากวงแขน ต้นหลิวกวาดตาปรือปรอยมองไปรอบตัว เห็นเพื่อน ๆ เริ่มทยอยออกจากห้องไปหมดแล้ว เหลือแต่เขากับปริญซ์ที่กำลังเก็บของใส่กระเป๋าอยู่

“แหม ถ้าไม่หิวจะตื่นมัย”

“ไม่”

“...” ปริญซ์ถึงกับพูดไม่ออกไปชั่วขณะ ก่อนยกยิ้มจางพลาง สายหน้าเบาๆ “เคเลยเพื่อนรัก”

เนื่องจากวันนี้มีเรียนแค่ช่วงเช้าอย่างเดียว เพราะวิชาช่วงบ่ายถูกอาจารย์ยกคลาสไป ต้นหลิวกับปริญซ์จึงเลือกพากันออกไปกินข้าวกลางวันนอกรั้วมหา'ลัย จากนั้นต้นหลิวก็แวะไปนั่งเล่นที่ร้านกาแฟเจ้าประจำที่อยู่ใกล้ๆ หอพักของเขา

“มานั่งร้านนี้ทุกวัน ไม่เบื่อบ้างหรือ” ปริญซ์ถามขึ้นขณะที่รอเพื่อนเอื้อมมือผลักเปิดประตูรถ

“ไม่นะ ที่นี้เจียบดีอะ คนไม่ค่อยเยอะด้วย เราชอบ”

“เค งั้นก็อย่ากลับบ้านดีกอะ พักผ่อนบ้าง หน้าโทรมหมดแล้ว”

“คร้าบบบ พ่อ”

ต้นหลิวก้าวขาลงจากรถ แล้วหมุนตัวเดินไปตามทางหินกรวด

ที่รอยเอาไว้อย่างดีบริเวณหน้าร้าน

ร้านกาแฟแห่งนี้จะเรียกว่าเป็นร้านลับก็ไม่น่าใช่ เพราะมันตั้งอยู่ใจกลางเมือง อีกทั้งตึกกรมบ้านช่องแถวนี้ยังเป็นเขตชุมชน ทว่าบรรยากาศในร้านกลับเงียบสงบ คนไม่พลุกพล่าน จะว่าไปก็เหมาะแก่การมานั่งทำงานหรืออ่านหนังสืออยู่เหมือนกัน

ตัวร้านจะแบ่งออกเป็นสองโซน โซนแรกคือโซนเอาต์ดอร์ ซึ่งก็คือตรงบริเวณหน้าร้านนี้แหละ ลูกค้ายจะสามารถนั่งจิบกาแฟไปพลาง นั่งชมต้นไม้เขียวขจีที่จัดวางตกแต่งไว้อย่างสวยงามได้ แต่อาจเป็นเพราะอากาศประเทศไทยที่ร้อนแบบดับแลบ ทางร้านจึงตั้งโต๊ะไว้โซนด้านนอกเพียงไม่กี่โต๊ะ

ถัดมาเป็นโซนในร้าน ด้านในหลังจากเปิดประตูเข้าไป ก็จะมีแจอเคาน์เตอร์บาร์พร้อมกับพนักงานต้อนรับทันที กลิ่นของกาแฟหอม ๆ อบอวลอยู่ในอากาศ บวกกับแอร์เย็น ๆ และเพลงที่เปิดคลอฟังสบาย แต่สิ่งที่ทำให้ต้นหลิวติดใจร้านนี้ที่สุด ก็คือลาเต้หวานน้อยของที่นี่ เขาเองก็บอกไม่ถูกว่ามันต่างจากร้านอื่นยังไง แต่รู้สึกว่าจะชอบกาแฟลาเต้ของร้านนี้ที่สุดเลย

“สวัสดีครับคุณลูกค้า รับอะไรดีครับ”

ต้นหลิวชะงักเท่าทันที่ตอนที่ได้ยินเสียงทักทายจากคนหลังเคาน์เตอร์ ไครนะ...ไม่คุ้นหน้าเลย

ทุกครั้งที่เขามาที่นี่ จะมีพนักงานหญิงชื่อพลอยเพียงคนเดียวคอยต้อนรับ ต้นหลิวนั่นเรียกได้ว่าเป็นลูกค้าประจำของทางร้าน เขาจะมานั่งเล่นเกมที่นี่ทุกวันหลังเลิกเรียน สั่งกาแฟเมนูเดิม จนที่พลอยแค่เห็นหน้าเขา ก็พยักหน้าให้แล้วผายมือบอกว่าให้มานั่งรอได้เลย

แต่วันนี้คนที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์คือผู้ชายร่างสูงโปร่ง สวม

แวนกรอบบางสีเงิน ดวงตาเรียวให้ความรู้สึกอบอุ่นใจดี จมูกโด่งสวย ดูเป็นธรรมชาติ ไหนจะร่องลึกระหว่างปากกับจมูก ที่ช่วยเน้นให้ริมฝีปากคมชัด กับมุมสองข้างที่ยกขึ้นหน่อยๆ รวกับว่าอีกฝ่ายกำลังยิ้มอยู่ตลอดเวลา นั่นอีก

หล่อ! หล่อมาก!

ต้นหลิวจ้องคนตรงหน้าด้วยท่าผลั๊กประตู่ค้างเติ่งอยู่นาน ส้ารวจิกฝ้ายด้วยสายตาที่ค่อนข้างเสียวมารยาท แต่ชายตรงหน้าก็ยังยกยิ้มให้ เอียงคอเล็กน้อยพร้อมเอ่ยถาม “คุณลูกค้าครับ?”

คนถูกทักสะดุ้งเล็กน้อย ต้นหลิวผงกศีรษะขอโทษอีกฝ้าย จากนั้นค่อยๆ ก้าวเท้าเดินเข้าไปอย่างเชื่องช้าและหยุดอยู่ตรงหน้า เคาน์เตอร์

“รับอะไรดีครับ”

“เอ่อ...ขอมอคค่าเย็นไซซ์ L กับลาเต้หวานน้อยไซซ์ L ครับ แล้วก็ขอครัวของดีหนึ่งชิ้น”

ลาเต้หวานน้อยเป็นของต้นหลิว ส่วนมอคค่ากับครัวของดี เป็นของคนที่เขานัดมาเจอกันวันนี้

คนด้านหลังเคาน์เตอร์สูงหันไปศิโยร์เดอร์ด้วยรอยยิ้ม จากนั้นเขาเอื้อมมือหยิบบิลที่ไหลออกจากเครื่องพรินต์ข้างคอมพิวเตอร์ ส่งให้ลูกค้า “ทั้งหมดสองร้อยห้าสิบบาทครับ”

“ครับๆ” หนุ่มนักศึกษาเปิดกระเป๋าเงินแล้วยื่นแบงก์ห้าร้อยให้อีกฝ้าย

“รับมาห้าร้อยบาทนะครับ กรุณารอเงินทอนสักครู่ครับ”

ระหว่างที่รอเงินทอน ต้นหลิวกวาดตามองหาพนักงานที่สนิทกันกับเขาว่าอยู่ตรงไหน แต่มองหายู่นานก็หาไม่เจอ กระทั่งชายด้านหลังเคาน์เตอร์ยื่นเงินทอนมาให้

“ขอบคุณครับ” ต้นหลิวรับเงินมาเก็บใส่กระเป๋า เขานั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ตัดสินใจถามออกไป “เอ่อ...พี่พลอยไม่อยู่หรือครับ”

“วันนี้พลอยไม่สบาย เลยกลางานครับ”

“อ้อ...”

หนุ่มนิสิตตอบรับเพียงเท่านั้น แล้วก็ไม่ได้ถามอะไรอีก แต่แล้วตอนที่เขากำลังจะก้าวเดินออกมาเพื่อไปนั่งที่โต๊ะประจำ กลับได้ยินเสียงบางอย่างดังขึ้นจากหลังเคาน์เตอร์

“เฮ้ย! ก้า! ก้าไม่เชื่อใจพี่เหรอออ”

ไลฟ์สตรีม?

ช่องพี่เหยก?

ขณะที่พนักงานชายหลังบาร์กำลังชงกาแฟอยู่นั้น ตอนที่เขาเงยหน้าขึ้นมา ก็เห็นว่าต้นหลิวยังคงยืนอยู่ตรงที่เดิม ท่าทางเหมือนทั้งสงสัยทั้งประหลาดใจ “มีอะไรให้ช่วยไหมครับ”

“อ้อ” คนถูกทักยิ้มแหย “เปล่าครับ ผมเห็นว่าพี่ดูไลฟ์ของพี่เหยกอยู่ พอดีผมก็เป็นแฟนคลับพี่เหยกเหมือนกัน”

“ฮ่าๆ ผมดูเป็นแบบย้อนหลังนะครับ ช่องของคุณเหยกก็นานๆ ทีจะเข้าไปดู ปกติแล้วผมดูของสตรีมเมอร์อีกช่องนะครับ”

“พี่ก็เล่นเกมเหมือนกันหรือครับ”

เออละ...ถ้าเป็นเรื่องเกม ต่อให้เป็นคนที่ไม่รู้จัก ต้นหลิวก็สามารถหาเรื่องมาคุยกับอีกฝ่ายได้จนปากเปียกปากแฉะ ทั้งที่ปกติเป็นคนคุยไม่เก่งแท้ๆ เลยนะ...

พนักงานหนุ่มมองต้นหลิวยิ้มๆ “เคยเล่นครับ แต่เลิกเล่นมาสักพักแล้ว ตอนนี้เลยเปลี่ยนมาดูคนอื่นเล่นแทน”

“แล้วพี่ชอบดูสตรีมแนวไหนหรือครับ ผมดูหลายช่องเลย เพื่อ

ผมช่วยแนะนำให้ได้นะ ถ้าพี่ไม่รังเกียจ เอ่อ...ว่าแต่ผมขอถามชื่อพี่
ได้ไหมครับ”

“ครับ พี่ชื่อพัมพ์กินครับ”

Pumpkin?

พัมพ์กินที่แปลว่าฟักทองนะเหรอ

ต้นหลิวกะพริบตาปริบ ๆ ไม่คิดว่าจะมีคนใช้ชื่อเล่นแปลก ๆ
แบบนี้ด้วย แต่ว่า...ก็น่ารักดี

พัมพ์กินซังกาแฟไปพลงพุดไปพลง “ช่วงนี้พี่ติดสตรีมเมอร์
ช่องนี้มากเลย แต่เขาเพิ่งเปิดช่องใหม่ ยังพุดไม่ค่อยเก่งเท่าไร แต่
ว่าเล่นเกมเก่งมาก”

ไม่อยากเข้าข้างตัวเองเท่าไรหรอกนะ แต่ที่บอกว่าเป็นเปิด
ช่องใหม่ ทั้งยังพุดไม่ค่อยเก่ง แต่ฝีมือเล่นเกมระดับเทพ ฟังแล้วมัน
ก็คล้าย ๆ คนแถวนี้หรือเปล่านะ

ต้นหลิวจ้องคนตรงหน้านิ่ง ใจหนึ่งอยากถามชื่อช่องที่อีกฝ่าย
ติดตาม บางทีนี่อาจจะแฟนคลับคนแรกที่เขาได้เจอโดยบังเอิญ
ก็ได้ แต่อีกใจหนึ่งก็ไม่กล้าถาม เพราะกลัวว่าจะไม่ใช่ตัวเอง

ทว่าพัมพ์กินไม่รอให้ต้นหลิวคิดใคร่ครวญอะไร เขาเงยหน้า
จากแก้วกาแฟตรงหน้า พร้อมเอ่ยขึ้นมาเองแล้ว “ช่องหลิวหลิวจะ
แคสเกม คุณลูกค้าพอรู้จักไหมครับ”

“อะ...” ต้นหลิวสะดุ้งเล็กน้อย “มะ...ไม่ครับ ไม่รู้จักเลย”

ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าวันหนึ่งจะมีโอกาสได้เจอแฟนคลับ
ของตัวเองแบบนี้ ต้นหลิวตั้งใจ ทั้งรู้สึกประหม่าอย่างบอกไม่ถูก
จากในตอนแรกที่เขาชวนอีกฝ่ายคุยจ้อไม่หยุด ตอนนั้นก็กลับมีท่าที
งก ๆ เงิน ๆ มือไม่มุ่มง่ามจับนั้นจับนี้แก็ก้อ สุดท้ายทนความรู้สึก
ปั่นป่วนในใจไม่ไหว ต้นหลิวจึงตัดบทแล้วเดินแยกไปนั่งที่โต๊ะประจำ

ของตัวเอง

ไม่นานหลังจากนั้นพิมพ์กิ้นก็ยกถาดกาแฟและครีวของต์มาให้ที่โต๊ะ เขาพูดเพียงแค่ว่า “ทานให้อร่อยนะครับ” แล้วค่อยเดินหายเข้าไปหลังเคาน์เตอร์สูง

ขณะนั้นต้นหลิวแสร้งทำเป็นนั่งเล่นเกมอยู่ เขาซ่อนตามองอีกฝ่ายพร้อมรอยยิ้ม พยักหน้าเบา ๆ เป็นการขอบคุณ ก่อนก้มหน้าก้มตาจ้องโทรศัพท์ที่ไม่ได้เปิดแอปอะไรเลย

ตื่นเต้น!

โคตรตื่นเต้น! มือเย็นไปหมดแล้ว! ฮือ...

ต้นหลิวต้องทำอะไรทำอยู่นานกว่าความปั่นป่วนในห้องจะค่อยสงบลงได้ เขานั่งอยู่ในร้านกาแฟประมาณครึ่งชั่วโมง ในที่สุดคนที่กำลังรอก็มาถึง ประตูหน้าร้านถูกเปิดออก พร้อมกับร่างของใครบางคนที่เดินเข้ามา

ต้นหลิวขมื่อขึ้นเห็นอศิระชะ โบกมือไปมาพลาจร้องเรียกลูกพี่ลูกน้อง “เฮีย!”

คนถูกเรียกหันมองตามเสียง อีกฝ่ายเดินดุ่ม ๆ เข้ามา หย่อนก้นนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

“อันนี้ของเฮีย?”

“อ้อ ส่งไว้ให้อะ น้ำแข็งละลายหมดแล้วมั้ง”

โนอาในสภาพเหงื่อท่วมตัว ไม่สนใจแล้วว่าน้ำแข็งในกาแฟจะละลายหรือยัง เขาคว้าแก้วตรงหน้าขึ้นมา ดูดของเหลวขมปร่า นั้นกลืนลงคอไปหลายอีก

“โห ใจเย็นเฮียโน ค่อย ๆ กิน เดี่ยวสำลักเอาหรอก”

เมื่อถูกญาติพี่น้องเอ่ยปราม โนอาจึงลดความเร็วในการดูดมอคค่าเย็นลงนิดหน่อย

เป็นเพราะวันนี้อากาศด้านนอกร้อนจัด บวกกับตลอดช่วงเช้า โนอาแม้ว่าทำงานอย่างเดียว แม้แต่น้ำสั๊กแก้วก็ไม่ได้ดื่ม พอมาตอนนี้มีของเหลวเย็น ๆ ไหลลงท้อง มันก็เหมือนเป็นการกระตุ้น ความกระหาย ประท้วงให้โนอาดื่มน้ำอีกเยอะ ๆ ก่อนที่ตัวเองจะ สลบไปเพราะร่างกายขาดน้ำ

พริบตาเดียวมอคค่าเย็นไซซ์ L ก็เหลือเพียงน้ำแข็งไม่กี่ก้อน เท่านั้น

“แล้วเป็นยังไงบ้าง สตรีมนะ?”

“ซู!” ต้นหลิวยกมือขึ้นปิดปาก ทำท่าทางเหมือนกำลังบอก อีกฝ่ายว่าให้เบาเสียงลงหน่อย “เบา ๆ หน่อยดิเฮีย”

โนอาเลิกคิ้วหันซ้ายหันขวา ขณะที่ปากก็เคี้ยวควรวของด้หูบ หับ แก้มสองข้างโป่งพอง “ไม่เห็นมีลูกค้าเลย ไม่น่ารบกวนใครมั้ง”

คราวนี้ต้นหลิวโน้มหน้าเข้าหาญาติผู้พี่ใกล้ขึ้น พุดเสียงกระซิบ กระซิบ “พนักงานร้านนี้เป็นแฟนคลับของผม”

“ฮะ!”

คิดไว้แล้วว่าอีกฝ่ายต้องตกใจจนเปลือยเสียงดัง ต้นหลิว มือไวรีบปิดปากอีกฝ่ายได้ทัน “เบา ๆ!”

“อ้อ ๆ!”

ต้นหลิวชะเง้อคอยามองไปทางเคาน์เตอร์ในหูยังได้ยินเสียง ไลฟ์สตรีมของพี่เหยกดังเบา ๆ คิดว่าพัมพ์กินคนนั้นคงไม่ได้ยินสิ่งที่ พี่ชายของเขาพุดเมื่อก็

เนื่องจากในร้านกาแฟแห่งนี้มีแฟนคลับของช่อง ‘หลิวหลิวจะ แคลสเกม’ อยู่ ดังนั้นโนอาจึงเสียงไม่พุดถึงการไลฟ์สตรีม ทว่าแม้จะไม่พุดถึง แต่ทุกถ้อยคำที่สื่อออกมา ต้นหลิวก็เข้าใจมันได้ทั้งหมด

“ไปได้ดีก็ดีแล้ว แต่ก็เซฟตัวเองให้ดี ๆ ละ”

“อ้อ รู้แล้ว”

“จำได้ใช่ไหมว่าเรื่องนี้มีแค่เราสองคนที่รู้ กับเพื่อนสนิทก็ห้ามบอกนะ คนสมัยนี้ไวใจยาก เกิดอาแปะกับอาอ้อมรู้เข้า ซวยกันหมดแน่”

ต้นหลิวหยิบแก้วน้ำขึ้นมาดูตูด “อ้อ ผมเข้าใจ”

“ว่าแต่...” ลูๆ โนอาก็พูดเสียงกระซิบขึ้นมา “แน่ใจนะว่าเมื่อกี้พนักงานคนนั้นเขาไม่ได้ยินที่เสี่ยพูดอะ”

“ก็น่าจะไม่ได้ยินนะ เมื่อกี้ผมไม่เห็นเขายืนอยู่แถวนี้ด้วยอะทำไม”

“ก็เสี่ยเห็นเขาเอาแต่จ้องหลิวอยู่นั่นอะ ตาถลนแล้วมั้งนั่น”

4

ฉายาสตรีเมอร์ดูบคาเกมไม่ได้มาง่าย ๆ

ต้นหลิวกลับมาถึงหอพักตอนช่วงหนึ่งทุ่มกว่า ๆ เขารีบจัดการตัวเอง อาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้วมานั่งจัดแสงไฟ เช็กกล้อง เช็กเสียง เตรียมความพร้อมก่อนเปิดสตรีม

หลังจากแน่ใจว่าทุกอย่างพร้อมแล้ว ต้นหลิวจึงจับเมาส์คลิกเริ่มไลฟ์สตรีมทันที

สุพรรณบ้านกู Join your stream.

พิงค์คี้บ๊ีบ ๆ บู้ ๆ Join your stream.

Shy Join your stream.

ขนมจีบซาลาเปา Join your stream.

ต้นหลิวมองตัวเลขยอดผู้เข้าชมที่กำลังติดเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ได้ผ้าปิดปากสีดำ ริมฝีปากบางกำลังยกยิ้มบาง ๆ อยู่ “สวัสดีครับทุกคน”

Shy - [เป็นไปไม่ได้ไงเนี่ย เข้าสตรีมมาแล้วยังเจอน้องหลิวตื่นอยู่]

“โห พี่ชาย นี่ก็กะจะมาฟังเสียงกรนผมกันอย่างเดียวเลย”
 ต้นหลิวพูดกลับว่า “วันนี้หลิวไม่นอนเปิดสตรึมครบทุกคน กินกาแฟ
 ไปตั้งสองแก้วนะ ตาอย่างแข็งเลย นี่ ๆ ดู ๆ”

ว่าแล้วก็ขยับตัว เลื่อนใบหน้าเข้าไปใกล้ ๆ กล้อง ให้คนดูได้
 เห็นว่าตอนนี้เขายังตื่นเต็มตา ไม่มึนงงแม้แต่นิดเดียวเลย

*พังกี้บีบ ๆ ปู ๆ - [จ๋า ๆ เชื่อแล้วว่าไม่มึนงงนะ ว่าแต่วันนี้
 แต่งตัวเท่าจิ้ง ปกติเห็นใส่แต่เสื้อยืด]*

ปกติแล้วเวลาสตรึมต้นหลิวจะสวมเสื้อยืดตัวหลวมโคร่ง มี
 ลายสกรีนเล็ก ๆ คูมินิมอล แต่วันนี้เขาแต่งตัวด้วยเสื้อเชิ้ตสีดำขนาด
 พอดีตัว อดทรวอดทรงพอมเพรียว ทั้งยังปลดกระดุมสามเม็ดบนไว้
 เปิดเผยแผงอกขาวละเอียดยิ่ง เพิ่มความเซ็กซี่ด้วยการห้อยสร้อยคอ
 สีเงินหนึ่งเส้น

สิ่งนี้เป็นคำแนะนำจากลูกพี่ลูกน้องของเขา ก่อนหน้านั้นตอนที่
 ต้นหลิวกับโนอาจะแยกกันที่หน้าร้านกาแฟนั้น อีกฝ่ายบอกเขาว่า
 ให้ลองสวมเสื้อผ้าดี ๆ เวลาสตรึมบ้าง จะมีจุดขายแค่นอน กิน แล้ว
 ก็เล่นเกมอย่างเดียวไม่ได้ ไม่อย่างนั้นคนดูจะเบื่อเอาได้ง่าย ๆ

“คนมันซีบើอะ ยังเห็นอะไรแบบเดิม ๆ ทุกวันก็ยิ่งเบื่อง่าย”

คำพูดประโยคนั้นยังติดตรึงอยู่ในหูต้นหลิวอยู่เลย บอกตาม
 ตรงว่าเขาเป็นคนที่ไม่ค่อยชอบแต่งตัวเท่าไร เพราะรู้สึกว่ามันเป็น
 เรื่องยากที่ต้องเปิดตู้เสื้อผ้าออกมา แล้วเลือกว่าวันนี้จะสวมอะไรดี
 ต้องสวมเสื้อกับกางเกงแบบไหนถึงจะเหมาะสม

แต่ที่ลองเอาคำแนะนำของโนอามาใช้ เป็นเพราะช่วงนี้เขา
 รู้สึกว่าการไลฟ์สตรึมเป็นอะไรที่สนุกดี และเหนือสิ่งอื่นใดคือทำแล้ว
 มันได้ ‘เงิน’

ใช่แล้ว...ถ้าไม่มีเงิน แล้วเขาจะเอาเงินที่ไหนมาเติมเกม! ชุด

สกินสวย ๆ มันต้องใช้เงินทั้งนั้น! เล่นเกมกากต้อยได้ แต่สกินใหม่นะ ไม่มีไม่ได้!

“วันนี้อยากลองเปลี่ยนลุคคุณนะครับ เป็นยังไงบ้างทุกคน หล่อมัย?”

ขนมจีบซาลาเปา – ส่งค่าขนมให้หลิว 50 ดาว [หล่อมามากเลย ค่ะ เอาเงินหนูไปเลอออ]

ต้นหลิวยกยิ้มจนตาหยีโค้งเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว “ขอบคุณสำหรับโดเนตห้าสิบดาวนะครับคุณขนมจีบซาลาเปา น่ารักที่สุดเลย!”

Blue (Best Fan) Join your stream.

แพลตฟอร์มที่ต้นหลิวใช้นั้นมีระบบหนึ่งที่เรียกว่า ‘Best Fan’ ซึ่งคนดูที่จะได้รับฉายานี้ต่อท้ายชื่อแอกเคาน์ต์นั้น จะต้องเป็นคนที่มียอดโดเนตสะสมรวมกันเกินสองพันโดเนต และมีส่วนร่วมในการสตรีมของสตรีมเมอร์ช่องนั้น ๆ อยู่เป็นประจำ เช่นช่วยแชร์สตรีม การกดหัวใจ รวมถึงการเข้าชมสตรีม

ดังนั้นหากจะถามหาว่าใครคือเบสต์แฟนของช่องหลิวหลิวจะแคลเกม หนึ่งในนั้นจะต้องมีคุณบลูอย่างไม่ต้องสงสัย

“สวัสดีครับคุณบลู! วันนี้ก็มาดูผมสตรีมอีกแล้ว ขอขอบคุณน้ำ”

คำพูดประโยคนี้ แม้จะพูดด้วยน้ำเสียงสดใส แต่ในใจของต้นหลิวนั้นรู้สึกกระอักกระอ่วนอย่างบอกไม่ถูก

นี่ไม่ใช่เป็นเพราะเขานึกสงสัยหรือรู้สึกไม่ดีกับคุณบลู แต่เป็นระบบที่เด็งแจ่งเตือนว่ามีเบสต์แฟนเข้าชมสตรีมเขาอยู่ต่างหาก ถ้าแค่แจ่งเตือนในระบบของต้นหลิวอย่างเดียวจึงพอทำเนา แต่มันล่อแจ่งเตือนด้วยเสียง หน้าที่ยังโชว์หราบบนหน้าจอสตรีมด้วย

มันเป็นเหมือนการให้เกียรติคนดูที่ยอมเสียเงินเพื่อรับฉายา

Best Fan แต่ในอีกนัยหนึ่ง มันคือการมอบพรวิเศษให้คนกลุ่มหนึ่งที่มีกำลังทรัพย์ เพื่อได้รับการทริตอย่างดีจากทางสตรีมเมอร์และระบบของแพลตฟอร์ม

แล้วถ้าเป็นคนที่ไม่มีกำลังทรัพย์ล่ะ? ถ้าเป็นคนดูที่ไม่สามารถโดนเนตให้ได้ แต่ก็เข้ามาชมไลฟ์สตรีมทุกวัน ช่วยแชร์ ช่วยกดหัวใจให้ คนเหล่านี้ไม่สมควรได้รับการยกย่องว่าเป็นเบสต์แฟนเหมือนกันหรือ

อันที่จริงต้นหลิวก็เข้าใจว่ามันคือผลประโยชน์ ผู้พัฒนาจำเป็นต้องหารายได้เพื่อนำมาใช้พัฒนาแพลตฟอร์มให้ดีขึ้น และมันไม่ผิดที่เขาจะสร้างระบบเบสต์แฟนออกมา ถึงแม้จะดูไม่ยุติธรรมเท่าไรนัก แต่ถ้าพูดถึงการตลาด ก็นับว่าฉลาดใช้ได้

และเพื่อไม่เป็นการทำให้ผู้ชมคนอื่น ๆ รู้สึกน้อยใจ ต้นหลิวจึงพยายามอ่านทุกเมนต์ที่รันขึ้นมาในช่องคอมเมนต์ ถึงแม้ว่ามันจะติดขึ้นรวดเร็วมากขนาดไหนก็ตาม

หลังจากทักทายคนดูพอเป็นพิธีแล้ว ต้นหลิวก็หยิบโทรศัพท์ที่เปิดหน้าเกมค้างไว้ขึ้นมา “วันนี้ผมจะเล่นแทงค์ครับ!”

ตัวแทงค์นับว่าเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญและจะขาดไปไม่ได้ สำหรับตำแหน่งแทงค์ ถ้าให้พูดง่าย ๆ ก็คือโล่ของทีม แม้จะทำดาเมจต่อสู้ได้น้อย แต่ว่าจะมีค่าเลือดและการป้องกันที่สูงมาก โดยมากแล้วแทงค์จะอยู่แนวหน้าในการต่อสู้แบบกลุ่ม คอยรับดาเมจและใช้ตัวเองบังการโจมตีแทนเพื่อนในทีม

ทว่าก่อนที่ต้นหลิวจะได้กดปุ่มเริ่มเกม ก็มีเสียงแจ๊สเตือนโดนเนตดังขึ้น

Blue (Best Fan) – ส่งค่าขนมให้หลิว 500 ดาว [ผมชอบเสียดสีชมพุลาย Sleepy มากกว่าครับ เปลี่ยนได้ไหมครับ?]

ต้นหลิวกวาดตาอ่านข้อความตรงหน้า ก่อนก้มสำรวจเสื้อผ้าของตัวเอง พลังพุดเสียงอ่อนเสียงหวาน “ทำไมล่ะครับ ผมใส่เสื้อตัวนี้แล้วไม่หล่อเหรอออ”

ฟังก์ก็บีบ ๆ ปู่ ๆ – [ไม่ครับ น้องหลิวของคุณแม่หล่อที่จุดดุด)
ขนมจีบซาลาเปา – [จริง ๆ หนูก็ชอบตอนพี่หลิวใส่เสื้อยืดนะ
คะ น่ารักดีอ่า]

“จริงเหรออครับ...” ต้นหลิวออกอาการอึดอัดเล็กน้อย ตอนแรกเขามั่นใจมากเลยนะว่าถ้าแต่งตัวแบบนี้แล้วทุกคนจะชอบ

Blue (Best Fan) – ส่งค่าขนมให้หลิว 5000 ดาว [ชุดนี้หล่อดีครับ แต่ผมชอบเวลาคุณหลิวใส่เสื้อผ้าสบาย ๆ มากกว่า เพราะมันเปลี่ยนชุดนะ :)]

ต้นหลิวกะพริบตาปริบ ๆ มองหลอดสะสมโดเนตบนหัวสตรีมที่ขณะนี้อัดทะลุเป้าที่ตั้งไว้ จากนั้นค่อยเลื่อนตาอ่านข้อความที่คุณบลูส่งมา หัวพัน...หัวพันเลยนะ! ไ้อ้บ้าเอ๊ย! ใครจะไม่เปลี่ยนชุดให้ก็บ้าแล้ว!

ไม่พูดไม่จา ชายหนุ่มถอดหูฟังแมวที่ครอบหูออก เขาก้มหน้าพิมพ์อะไรบางอย่าง ก่อนจะมีอักษรสีเหลืองปรากฏหราตรงกลางจอสตรีมว่า ‘เดี๋ยวมาแป๊บนะครับ’ จากนั้นต้นหลิวก็ลุกพรวดพราดหายออกไปจากกล้อง ไม่ถึงสองนาที่เกมเมอร์หนุ่มก็เดินกลับมาพร้อมกับเสื้อยืดสีชมพูตัวกลมโคร่ง ตรงกลางหน้าอกสกรีนลาย Sleepy เอาไว้

“กลับมาแล้วครับ”

ฟังก์ก็บีบ ๆ ปู่ ๆ – [ง่าา เสียดายอ่า แต่ว่าชุดนี้ลูกคุณแม่ก็น่ารักเหมือนเดิมมม]

Shy – [จะแต่งตัวแบบไหน น้องหลิวก็ดูดีเหมือนเดิมเลอออ]

ต้นหลิวโน้มหน้าอ่านคอมเมนต์ที่เด็งขึ้นเรื่อย ๆ ความเห็นของทุกคนไปในทิศทางเดียวกัน คือการที่เห็นเขาแต่งตัวแบบนี้มันดูคั่นตามากกว่า บางคนก็ว่าเสียดายที่เขาเปลี่ยนชุด เพราะเสื้อเข็ดสีดำตัวนั้นมันทำให้เขาดูเซ็กซี่มาก ๆ

เห็นแบบนี้แล้วเขาค่อยสบายใจขึ้นมาหน่อย นึกว่าที่คุณบลูบอกให้เขาเปลี่ยนเสื้อ เป็นเพราะเสื้อตัวเมื่อกี้มันไม่เหมาะกับเขาเสียอีก ที่แท้ทุกคนก็แค่ไม่ชินที่จู้ ๆ เขาก็เปลี่ยนลุคอย่างนั้นสินะ

“เป็นยังไงบ้างครับ ผมใส่เสื้อตัวนี้แล้วยังดูดีอยู่มั้ยนะ”

Blue (Best Fan) – ส่งค่าขนมให้หลิว 1000 ดาว [เสื้อตัวนี้เหมาะมากเลยครับ]

“โห...คุณบลู” ต้นหลิวตะลึงอึ้งไปครู่หนึ่ง “เมื่อกี้ก็ให้ดาวผมตั้งห้าพันดวงแล้ว นี่ยังให้อีกพันดวง ขอบคุณมาก ๆ เลยนะครับ แหะ ๆ เกรงใจจัง”

Blue (Best Fan) – ส่งค่าขนมให้หลิว 500 ดาว [ไม่ต้องเกรงใจครับ ผมมีให้เยอะกว่านี้อีก]

“...” ต้นหลิวถึงกับพูดไม่ออกแม้แต่ครั้งคำ

นี่มันคนรวย! รวยมาก! รวยโคตร ๆ!

มันจะมีคนบ้าที่ไหนโดเนตให้สตรีมเมอร์วันเดียวเจ็ดพันดาวแบบนี้อีกไหม มั้งหรือ!

ต้นหลิวปิดอาการรณลานของตัวเองไว้ไม่มิด ริมฝีปากใต้ผ้าปิดปากจิกยิ้มกว้างแทบถึงใบหู มือไม่ข่มง่ามจับนั่นจับนี่ แก่เงินให้ตัวเอง มันช่วยไม่ได้จริงๆ เพราะตั้งแต่เกิดมา นอกจากพอกับแม่แล้ว ก็ไม่เคยมีใครให้เงินเขาขนาดนี้มาก่อนเลย

“ชะ...ขอบคุณสำหรับโดเนตห้าร้อยดาวนะครับคุณบลู” เขาอยากพูดว่า ‘เกรงใจจริง ๆ นะครับ วันนี้ไม่ต้องโดเนตให้แล้วนะ’ แต่

กลัวว่าถ้าพูดออกไป อีกฝ่ายจะตอบกลับเขาด้วยการโดนตดาวหมิ่น
ดวงให้นี่สิ

พระเจ้าช่วยกลัวยบวชชิตอด! วันนี้ต้นหลิวเปิดสตรีมยังไม่ถึง
ครึ่งชั่วโมง ก็ต้องเปลี่ยนหลอดยอดสะสมโดนเน็ตไปสองรอบแล้ว!

หลังจากนั่งหัวเราะแก่เขินอยู่ประมาณห้านาที ในที่สุดก็ได้
ฤกษ์เล่นเกมจริง ๆ เสียที ใช้เวลาไม่นานในการสุ่มห้องและเลือกตัว
ละครที่จะเล่น ต้นหลิวเลือกตัวละครตำแหน่งแทงค์อย่างทีบอกไว้
ตอนต้นไลฟ์ ทว่าตอนที่เห็นเพื่อนอีกสี่คนเลือกตัวละครมา มันก็
ทำให้เขาขมวดคิ้วมุ่น ทั้งขัดใจทั้งขุ่นเคือง

“เมจสองตัว...เปิดเกมมาก็เจองานหยาบเลยทุกคน” ชายหนุ่ม
เสียงอ่อนล้า

เมื่อเกมเริ่มขึ้น ทุกคนในทีมจะรวมตัวกันอยู่ตรงบ่อเกิด ตอน
เริ่มเกมจะมีลูกศรชี้บอกว่าตัวละครตำแหน่งไหน ควรเลือกเล่นเลน
ใดตอนต้นเกม โดยเลนหลักทั่วทั้งแมพจะมีเพียงสามเลนคือ เลนบน
เลนกลาง และเลนล่าง โดยตรงจุดกึ่งกลางของแมพนั้นจะมีเส้นแบ่ง
เขตแดนของทั้งสองทีม

ในเขตแดนของแต่ละทีมจะประกอบไปด้วยฐานหลักที่แต่ละ
ทีมเป็นเจ้าของ จุดนี้คือใจกลางของเกม หากฐานของฝ่ายใดถูก
ทำลายก่อน เท่ากับฝ่ายที่ถูกทำลายฐานนั้นเป็นผู้แพ้ ต่อมาคือป้อม
ที่ตั้งอยู่บนเลนทั้งสาม โดยแต่ละเลนนั้นก็จะมีป้อมตั้งอยู่ด้วยกัน
ทั้งหมดสามป้อม

ต่อมาคือพื้นที่ที่แบ่งแยกเลนทั้งสามออกจากกัน โดยในนั้น
จะมีมอนสเตอร์ให้เข้าไปตี และเมื่อตีมอนสเตอร์เสร็จแล้ว ก็จะได้
เงินเป็นของรางวัล เราสามารถนำเงินนั้นไปซื้อไอเท็มต่างๆ ที่จำเป็น
ต่อการสู้ได้ ส่วนนี้จะเรียกกันว่า ‘ป่า’

โดยปกติแล้วในหนึ่งทีมจะต้องมีตำแหน่งเมจหนึ่งตัว แคริหนึ่งตัว ซัพพอร์ตหรือแทงค์หนึ่งตัว แอสซาซินหนึ่งตัว และไฟต์เตอร์หนึ่งตัว

ว่าทีมของต้นหลิวในตอนนี้มีแทงค์หนึ่ง แคริหนึ่ง แอสซาซินหนึ่ง และเมจสอง ในขณะที่ทีมฝั่งตรงข้ามมีมาครบทุกตำแหน่ง...

ขณะที่กำลังรอโหลดเข้าเกม ต้นหลิวเงยหน้าขึ้นมองช่องคอมเมนต์ “คือ...ตัวเมจมันค่อนข้างบางนะครับ แล้วการโจมตีทางกายภาพก็น้อย ถ้าไม่ใช่สกิลก็คือตีครีปแทบไม่เข้าเลย”

Shy – [สู้ๆ นะครับ!]

พิงค์ก็บีบ ๆ ปู๊ ๆ – [พีบอกแล้วว่าให้เอาพีไปเล่นด้วย เดี่ยวพีแบกหลิวเอง]

สุพรรณบ้านกู – [สวดมนต์เอาเด้อ]

ต้นหลิวลอบถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะทำเอื้อมมือเปิดไม้คี่ในเกม “เมจไปกับแคริตัวหนึ่งนะ ค่อย ๆ เล่นไม่ต้องรีบ พยายามอย่าตายก่อน”

พุดจบกก็กดปิดไม้คี่ในเกม แล้วกลับมาพูดกับคนในสตรีมต่อ “ต้องบอกก่อนนะครับว่าผมไม่ใช่โพรเพลเยอร์นะ แค่ชอบเล่นเกมเฉย ๆ อย่าคาดหวังกับผมเยอะ อันนี้คือแก้ไขไปตามสถานการณ์ฮ่า ๆ”

สถานการณ์ภายในเกมช่วงต้นเกมเป็นไปอย่างที่ต้นหลิวหวังเอาไว้ เพื่อนในทีมค่อนข้างเล่นดี ค่อยช่วยสนับสนุนกันและกัน ทว่าพอเข้าสู่ช่วงกลางเกม ฝ่ายเราเพลิงพล้ำไปหนึ่งก้าว เสียป้อมแรกจากเลนกลางไปก่อน ทำสถานการณ์พลิกผันกลายเป็นเลวร้ายตึงเครียด

เกมเมอร์หนุ่มนั่งหน้านิ้วคิ้วขมวด เปิด-ปิดไม้คี่ในเกมอยู่หลาย

ครั้ง คอยบอกเพื่อนร่วมทีมว่าควรถอยหรือบุกตอนไหน ดันหลิวบอกตัวเองเสมอว่าเขาไม่ได้เก่งอะไร อาศัยแค่ความชำนาญและจดจำรายละเอียดต่าง ๆ ของไอเท็มแต่ละอย่างได้ดี จึงสามารถแนะนำเพื่อนได้ว่าควรออกไอเท็มชิ้นใดบ้าง

หลังจากสถานการณ์ตึงเครียดกว่าเกือบครึ่งชั่วโมง สกอร์คิลของสองทีมพุ่งทะลุสี่สิบสามต่อสี่สิบสี่ แคริทีมของดันหลิวอาศัยจังหวะที่ศัตรูออกลทีม¹ ดันป้อมสุดท้ายในเลนกลาง วิ่งเลาะตัดผ่านป่าไปดันป้อมของศัตรูอย่างแนบเนียน จากนั้นบุกเดี่ยวทะลวงยิงฐานหลักฝ่ายตรงข้ามได้สำเร็จ

“ฮู้!” ดันหลิวถอนหายใจเฮือก แทปโยนโทรศัพท์ทิ้ง พอชนะแล้วก็เหมือนยกภูเขาหน้าแข้งออกจากตัว “เกือบไปแล้ว”

Shy – ส่งค่าขนมให้หลิว 50 ดาว [เอาไปซื้อยามมะหนึ่เห็น้อยแทนเลอออ]

ขนมจีบซาลาเปา – [พีหลิวกลายเป็นเดอะแบกไปแล้ว 555]

ดันหลิวส่ายหน้า พลังพุดกิ้วหัวเราะ “ขอบคุณสำหรับโดเนตห้าสิบดาวนะครั้บพี่ชาย เกมนี้ต้องยกความดีความชอบให้แครินะ ถ้าเขาไม่ยอมเสี่ยงไปก็ไม่น่าชนะอะ”

Blue (Best Fan) – ส่งค่าขนมให้หลิว 200 ดาว [เก่งมากเลยครั้บ]

“คุณบลู...ขอบคุณโดเนตสองร้อยดาวนะครั้บ!” ดันหลิวพุดด้วยน้ำเสียงสดใส “มา ไหน ๆ ก็ชนะได้อย่างปาฏิหาริย์แล้ว ต้องเปิดเพลงเต้นฉลองสักหน่อย”

ว่าแล้วดันหลิวก็เลื่อนเมาส์เปิดเพลงแดนซ์เสียงดังสนั่นไลฟ์

---

¹ ออกลทีม (All Team) หมายถึง รวมกลุ่มเพื่อต่อสู้

จากนั้นเขาขยับเก้าอี้ถอยไปด้านหลัง หยัดกายลุกขึ้นเต็มความสูง พลังสะบัดข้อมือและเท้าไปมา ท่าทางพร้อมออกกวาดลายสเตรปแดนซ์อย่างพลิวไหว

คนดูทางบ้านต่างใจจดจ่อ อยากรู้ว่าสตรีมเมอร์ที่เปิดช่องเพื่อเล่นเกมโชว์ แต่กลับมานอนในไลฟ์ทุกวันอย่างต้นหลิวคนนี้ จะมีสเตรปแดนซ์ระดับเทพ เหมือนฝีมือการเล่นแบบหาตัวจับได้ยากด้วยหรือไม่

ทว่าทันทีที่ต้นหลิวกวัดแกว่งมือกลางอากาศ ขยับโยกย้ายสายสะโพกไปมา ทุกคนที่ดูอยู่พลันลืมหืมตาที่จินตนาการไว้ในหัวจนหมดสิ้น เพราะสิ่งที่ต้นหลิวทำคือการเต้นกายบริหาร! ไซ้แล้วฟังไม่ผิด ต้นหลิวเต้นแอโรบิก!

สุพรรณบ้านกู - [เอ่อ...]

Shy - [เต้นคร่อมจังหวะไซ้มัยนะ...]

พิงค์กี้บีบ ๆ บู้ ๆ - [ลูกกู... หลิวหลิว ลูกจะเต้นแอโรบิกแม่ก็ไม่ว่า แต่หนูช่วยเต้นให้ตรงจังหวะไม่ได้เหอะ แม่ซัดใจจจ T^T]

ผู้ชมจำนวนเจ็ดร้อยกว่าคนกำลังนั่งดูเกมเมอร์หนุ่มเต้นแอโรบิกโชว์ ขณะนี้ช่องคอมเมนต์ได้แตกเป็นที่เรียบริ่อยแล้ว ข้อความดั่งรัวอ่านแทบไม่ทัน จนต้นหลิวต้องชะงักสเตรปแดนซ์กายบริหารมาตั้งค่าให้คอมเมนต์รันขึ้นช้าลง จากนั้นค่อยถอยหลังกลับไปเต้นแอโรบิกต่อ

ในช่วงเซตทุกคนต่างแซวเป็นเสียงเดียวกันเรื่องที่ต้นหลิวเต้นคร่อมจังหวะ ทว่าในแต่ละประโยคที่ต้นหลิวเลื่อนตาอ่านผ่านนั้น เขาสัมผัสได้ถึงความเอ็นดูที่ทุกคนมีให้

ก็แน่ละว่าต้องเอ็นดู เพราะต่อให้ต้นหลิวจะเต้นผิดจังหวะไปบ้าง แต่ท่าเต้นที่น้องเขาออกกวาดลายนั้นมันน่ารักชะมัดยาด!

ฟังก์ก็บีบ ๆ บู้ ๆ – [ท่าเขย่าตัวเมื่อก็น่ารักอึบอาย! เหมือนลูก
จิงโจ้กระโดดเลย! โหฮฮ]

น้ำขิงเผ็ดมาก – [เอ็นดูไม่ไหววว]

Shy – [ใจน้อยไปหมดแล้ว TT]

ขนมจีบซาลาเปา – [พระเจ้าเขาเทความน่ารักใส่พื้หิ้วหมด
แก้วเลยรีเป่า ตะไมพื้ถึงน่ารักขนาดนี้!]

Blue (Best Fan) – ส่งค่าขนมให้หิ้ว 100 ดาว

สุพรรณบ้านกู – [ก็เด่นน่ารักจริง ๆ แหละ ถึงจะคร่อมจิ้งหะ
ก็เถอะนะ 555]

สามนาที่กับการเดินกายบริหาร ผลสุดท้ายคือเหงื่อไหลโชก
ท่วมตัว หอบหายใจแฉก ๆ ต้นหิ้วยกมือขึ้นมาปาดเหงื่อออกจาก
หน้าผาก ก่อนหย่อนบั้นท้ายลงบนเก้าอี้พร้อมหีบหูฟังขึ้นมาครอบ
หูอีกที

“ครับ หายดีใจแล้ว...” ต้นหิ้วสะดุ้งเล็กน้อย รีบยกมือขึ้นขยี้
ตาตัวเอง “แป๊บนะครับ เหงื่อเข้าตา”

ชายหนุ่มเอื้อมมือคิดว่ากระดาศษิขุมมาซับเหงื่อออกจากตรง
เปลือกตา เขาเอนตัวพิงพนักเก้าอี้ พร้อมเงยหน้าค้างไว้ “แสบตา
จัง...”

ที่แรกทุกคนคิดว่าต้นหิ้วยังไม่หายแสบตา ถึงได้ชะงักค้างทำ
นั้นไว้ ทว่าเวลาผ่านไปนานหลายสิบวินาทีแล้ว คนในหน้าจอก็ยัง
ไม่ยอมขยับเสียวที

สุพรรณบ้านกู – [???

Shy – [อย่าบอกนะว่า...]

ฟังก์ก็บีบ ๆ บู้ ๆ – [หลับหรือ?]

น้ำขิงเผ็ดมาก – [ไม่น่าใช้มั้งคะ เมื่อกี้เห็นเขาขยับแขนอยู่นะ]

เจ้าของช่องนิ่งเงียบไป ในช่องคอมเมนต์ก็เริ่มตีข้อความลด
ลง เพราะคนดูไม่มีอะไรให้คุยกันแล้ว ความจริงผู้ชมส่วนใหญ่ที่เคย
เข้ามาดูต้นหลิวสตรีมบ้างแล้ว ก็จรรู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องแปลกเลยที่जू
เจ้าของช่องจะวูบหลับไปกลางอากาศแบบนี้ แต่มันคงเป็นเรื่อง
แปลกสำหรับใครบางคนที่หลงกอดเข้ามาดู

ปังปัง ปังป่องแซ่ – [เกิดอะไรขึ้น?]

ก็ต้องอ้วนสิ แด*พ่อมึงเข้าไปหนี – [เขาเป็นอะไรเปล่า ทำไม
นั่งนิ่งเลย]

หมวดแข็ง – [แปลก ๆ นะ ช็อกตายหรือเปล่าเนี่ย]

พังกี้ก็บีบ ๆ บู้ ๆ – [กึดดด ปากเสีย! อย่ามาแข่งลูกฉันนะ!
หลิวหลิวยังไม่ได้ตายค่า น้องแค่หลับเฉย ๆ! น้องวงว!]

ครอก...พี๊ ครอกกก...พี๊

เสียงกรนเป็นพยานว่าคำพูดของคุณพังกี้ก็คือเรื่องจริง ต้นหลิว
วูบกลางไลฟ์สตรีมอีกแล้ว!

นอกจากเล่นเกมเก่งแล้ว ต้นหลิวยังกินเก่ง นอนเก่ง อีกทั้ง
เขายังมีบุคลิกที่เป็นเอกลักษณ์ สามารถทำให้คนจดจำเขาได้ง่าย
อ่อนน้อม สุภาพ แถมเป็นมิตร ดูเข้าถึงง่าย ไหนจะทำทางที่เวลาทำ
อะไรก็ดูน่ารักมูบมิบไปหมด แม้กระทั่งตอนหลับ

แม้ตอนนี้ช่องคอมเมนต์จะไม่ค่อยมีคนคุยอะไรกันแล้ว แต่ก็
ยังมีคนที่นึกเอ็นดูเกมเมอร์หนุ่มขี้เซา คอยส่งโดนเนตให้อยู่ตลอดไม่
ขาดสาย พรึบตาเดียวหลุดดะสมโดนเนตก็พุ่งมาเกินครึ่งหลอดแล้ว

การวูบหลับครั้งนี้กินเวลายาวนานถึงสามชั่วโมง ก่อนต้นหลิว
ลืมตาตื่นตอนประมาณเที่ยงคืนเศษ ๆ แต่แทนที่ยอดผู้ชมจะลดน้อย
ถอยลงเพราะเขามัวแต่หลับสนิทลืมนัดตื่นมาเล่นเกมต่อ กลับ
กลายเป็นว่ายอดมันพุ่งสูงถึงเก้าพันคน

แก้พันคน!

“อะ...เอ่อ...” ต้นหลิวพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

เช่นเดียวกัน พอคนดูเห็นว่าต้นหลิวตื่นแล้ว ช่องคอมเมนต์ก็กลับมาเด็งรัวหนักยิ่งกว่าเก่า แทบจะนับไม่ได้แล้วว่าหนึ่งวินาทีมันรันข้อความไปเท่าไร

ต้นหลิวมองช่องคอมเมนต์จนตาลาย “เอ่อ...เกิดอะไรขึ้นครับ?”

Blue (Best Fan) – ส่งค่าขนมให้หลิว 100 ดาว [เปิดทวิตเตอร์ดูสิครับ]

นี่เป็นครั้งแรกที่ต้นหลิวนึกขอบคุณระบบเบสต์แฟน เพราะมันทำให้เขาเห็นโดเนตของคุณบลูได้ง่ายยิ่งกว่าใคร ชายหนุ่มมองข้อความของคุณบลูแล้วนึกแปลกใจ สัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง เขารีบจับเมาส์เลื่อนหน้าจอ เปิดทวิตเตอร์แอกเคานต์หลักของตัวเอง แล้วก็ต้องตกใจตาค้างกับชาร์ตอันดับหนึ่ง

#หลิวหลิวหลับคาสตรีม 46.1 K ทวิต

“เฮ้ยยย!”

เซี่ยไรเนี่ยยย!